

KINDERTELEFOON
meer dan
pleisters plakken

NUMMER 1
JANUARI '80
maandblad
nvsh
werkgroep
jeugd
emancipatie

N.I.K.S.

orgaan van de Landelijke Werkgroep Jeugdemancipatie
van de Nederlandse Vereniging tot Seksuele Hervorming

NAAR INTEGRATIE KINDERSEKSUALITEIT

REDACTIE ADRES

Postbus 6614
3002 AP ROTTERDAM

REDACTIE

Dr. F. Bernard
Bob Ferguson
Peter Geul
Gorrit Goslinga
Anke Reus

Kopij dient uiterlijk de
tweede zaterdag van de
maand in handen van de
redactie te zijn, bij
voorkeur getypt.

Voor het dagelijks be-
leid is de redactie ver-
antwoordelijk. Gesigneer-
de artikelen komen voor
rekening van de auteurs

ABONNEMENTEN

De abonnementsprijs bedraagt f 22,50 per kalen-
derjaar. Opzeggen vóór 1 januari schriftelijk
aan de redactie. Een abonnement dat op 1 juni
ingaat kost het eerste jaar maar f 11,25.

LOSSE NUMMERS

Nederland f 1,50 Losse nummers zijn o.a.
België Bfr 25 verkrijgbaar via de af-
excl. verzendkosten delingswerkgroepen.

BETALING

Postrekening 3436887 t.n.v. NVSH-LWGG, Eindhoven.
Vermeldt a.u.b. de reden van betaling. Bij voor-
keur dient gebruik gemaakt te worden van de toe-
gezonden accept-girokaart.

ADVERTENTIES

hele pagina f 40,- Per regel over 1 kolom
halve pagina f 25,- (halve paginabreedte) f 0,50
kwart pagina f 15,-

Advertenties die afbreuk doen aan de beoogde
functie van het blad worden niet opgenomen.

Verzending geschiedt desgewenst in gesloten en-
veloppe. Nieuwe abonnees dienen kenbaar te maken
of zij hier prijs op stellen. Anderen wordt het
blad als drukwerk toegezonden.

4e jaargang nummer 1
januari 1980

inhoud:

penningmeester

Ten gevolge van de wisseling in het da-
gelijks bestuur van de NVSH Landelijke
Werkgroep Jeugdemancipatie is het adres
van de penningmeester veranderd in:

Postbus 7571
5601 JM EINDHOVEN

Declaraties voortaan graag hierheen
sturen.

Het gironummer blijft: 3436887
t.n.v. NVSH-LWGG,
Eindhoven.

LET OP!!!

In verband met de afsluiting van
de boeken moeten declaraties over
1979 uiterlijk zaterdag 12 januari
in het bezit van de penningmeester
zijn. U hebt dus nog juist de tijd.

BLZ.

Porno toch maar beperken?	2
Afdelingsnieuws	4
Kindervuist slaat toe	5
Kindertelefoon	7
Poster	10
Columnist wanted	10
Jeugdherinneringen (slot)	11
Beleidsnota door VR aangehouden	14
Interlokaal	15
300 uniformen	17
Zweden legt ouders aan banden	19
Agenda	20
Expositie	20
GG op reis in Kinderseksland	21
Adressen	22

Op 5 oktober diende minister De Ruiter van justitie een wetsontwerp in ter vervanging van de huidige - inderdaad achterhaalde - "pornografiewet". Het wetsontwerp, dat reeds in NIKS 9 van november '79 werd besproken, gaat uit van de gedachte dat ieder mag zien wat hij/zij wil zien, maar niets hoeft te zien wat hij/zij niet wil. Een goed uitgangspunt, maar bij de uitwerking die minister De Ruiter er aan wil geven zijn vraagtekens te zetten.

Het voorstel bevat twee hoofdpunten. Het eerste legt beperkingen op aan het verspreiden en vertonen van seksueel getinte voorwerpen en afbeeldingen. Hier-
tegen (en dus niet tegen geweld op t.v. en andere niet-seksuele afbeeldingen die minstens zo shockerend kunnen zijn) wil de minister de gehele bevolking beschermen, ongeacht leeftijd.

Het tweede punt gaat wel verder dan alleen de seksualiteit, maar slaat alleen op personen onder de zestien jaar. Het wetsvoorstel spreekt van afbeeldingen die "schadelijk zijn te achten" voor personen beneden de zestien jaar. Je zou het huidige onderwijs met zo'n wet kunnen verbieden, maar daar zal het in de praktijk wel niet op uitdraaien. De rechters zullen moeten beslissen of iets schadelijk kan zijn, want de wet zegt daar verder niets over.

vervolg op blz. 3

porno toch maar beperken?

op advies lwg jeugdemancipatie:

NVSH VERWERPT NIEUWE PORNOGRAFIEWET

De door minister De Ruiter voorgestelde nieuwe pornowet is in de LWGJ slecht gevallen. Welliswaar kon men het waarden dat de minister eindelijk iets wil doen aan de belachelijke wetgeving die nu nog bestaat, maar - zo bleek in de vergadering van 8 december - ook de nieuwe voorstellen van De Ruiter voldoen nog niet.

Over de inhoud van de regeringsvoorstellen berichtten wij al in NIKS 9. Het commentaar van de LWGJ is weergegeven in een advies dat het algemeen bestuur van de NVSH aan de Tweede-kamercommissie voor Justitie heeft uitgebracht. De NVSH vindt het onbevredigend dat het wetsontwerp - althans voor volwassenen - beperkt blijft tot het laten zien van seksuele afbeeldingen. De minister vindt het dus erger om seks te laten zien dan geweld. Het laten zien van geweld is echter nu niet strafbaar en dat lijkt voor niemand een probleem te zijn dus - zegt de NVSH - waarom zou je het laten zien van seks dan wel strafbaar moeten stellen.

Ernstige kritiek wordt ook geuit tegen het voorstel kinderen onder de zestien te "beschermen": tegen "schadelijke" voorstellingen, zegt de minister, maar de NVSH ziet het toch als een verkapte

anti-porno wet. Hoofdpunt van de kritiek is dat niet wordt aangegeven wat er dan wel zo schadelijk zou zijn voor kinderen.

Daarom mag je er ook niet bij voorbaat van uitgaan dat een strafwet hierbij nuttig en nodig is. De NVSH wijst er in haar advies op dat de Commissie-Melai in 1973 kinderen nog wilde "beschermen" tegen naaktstranden, terwijl deze toch moeilijk als schadelijk gezien kunnen worden. "Zo betrekkelijk is het begrip schadelijk", aldus de NVSH. Wanneer er al een strafwet gehanteerd moet worden, zou je dat alleen kunnen doen omdat het kind in kwestie wordt geschaad en niet omdat een voorstelling of afbeelding in het algemeen schadelijk wordt geacht voor kinderen. Maar ook van een dergelijke formulering verwacht de NVSH weinig heil. Uiteraard wordt ook de leeftijdsgrens aangevallen: men wake ervoor dat geen kwartier gemaakt wordt voor een handhaving van artikel 247, zo wordt gesteld.

De NVSH vindt dat eerst maar eens moet worden uitgemaakt wat er allemaal zo schadelijk is voor kinderen, voordat men aan het formuleren van een strafwet toe is.

Jan Schuijjer

De discussie omtrent het beperken of juist vrijlaten van pornografie vraagt om een genuanceerd standpunt. Aan de ene kant streeft je als emanciperende groep naar een zo groot mogelijke persoonlijke keuzevrijheid voor iedereen. De beperkingen die wet en maatschappij van oudsher willen opleggen aan geschriften en afbeeldingen die niet in het gevestigde straatje passen zijn frustrerend voor een vrije persoonlijke ontwikkeling. Vooral als het om seksueel getinte zaken gaat, is het opmerkelijk dat mensen juist die dingen willen verbieden waar ze zelf moeite mee hebben. In plaats van anderen een betere ontwikkeling te gunnen hevelen ze hun eigen angsten en problemen over.

PORNO

WIE VERDIENT ERAAN?

De zogenaamde "seksuele revolutie" van de jaren zestig heeft hier ogenschijnlijk veel aan verbeterd. Een groot bezwaar aan de onvolledigheid van deze gedachtenkentering brengt ons echter op een tweede gezichtspunt. De commercie heeft zich meester gemaakt van de nieuw gewonnen vrijheid. Onder het mom van "alles mag en alles kan" zijn seksboetieks als paddestoelen uit de grond geschoten en bloeide een industrie op van filmmakerij, relax-huizen en wat dies meer zij. Als er maar aan te verdienen valt. En dat schijnt soms aardig te lukken. Nu kun je van mening zijn dat dat toch nog geen kuade ontwikkeling is, en dat die (liberale) vrijheid een heel stuk beter is dan de geniepige stiekumigheid van voorheen. Maar denk niet dat deze situatie automatisch leidt tot een ontwikkeling naar bewuste individuele vrijheid.

De commercie heeft er geen direkt belang bij haar consumenten bewust te maken. Het kan wel eens winstgevend zijn ze juist dom te houden, of in elk geval slaafs. Er is immers alleen maar een nieuwe markt ontdekt waar geld aan te verdienen valt? De klant is koning, dus als de mensen grote borsten willen zien, nou dan krijgen ze die.

ONDERDRUKKEND

Vanuit feministische hoek hoor je, in binnen- en buitenland, steeds meer stemmen tegen de porno-industrie. Omdat vrouwen erdoor opnieuw in een onderdrukte positie worden gedrongen, en omdat er op zijn zachtst gezegd onfris wordt omgesprongen met de werkelijke menselijke vrijheid. Terecht wordt er geroepen "porno is geweld", al zou je de kreet evengoed kunnen uitbreiden tot "commercie is geweld". Want het is niet wezenlijk anders gesteld met het reclamewezen, de pop-industrie en de nieuw ontdekte winstgevende markt van zakgeld-besteders.

In Zweden is op het moment een brede maatschappelijke discussie gaande over de vrijheden van de pornografie. Er is een actiegroep tegen porno en prostitutie ontstaan die van mening is dat de commercie de seksuele vrijheid op een kwalijke manier uitbuit. Aanleiding tot het oprichten van de actiegroep, initiatief van het linkse maandblad Folket i Bild/kultur Front, was een artikel in een Story- en Privé-achtig zweeds weekblad. De redactie van dit blad, FIB/Aktuellt, liet een 'deskundige' uit eigen kring vertellen dat vrouwen niets tegen verkrachting hebben, en dat er dus ook niets tegen was.

Ook Denemarken is in beroering geraakt. Direkte aanleiding hiervoor was een t.v. programma in het voorjaar van '79 over kinderporno. Het programma liet foto's zien uit een BBC-documentaire met onder andere beelden van een vierjarig meisje dat seksueel werd misbruikt. De Denen waren zo geschokt dat er momenteel een wetsvoorstel in behandeling is om het verhandelen van porno waarbij kinderen tot 15 jaar zijn betrokken te verbieden. Men verwacht dat er voor die wet een grote meerderheid in het parlement zal zijn te vinden. Mogelijk is de wet bij het verschijnen van deze NIKS al aangenomen. Een woordvoerder van het Deense ministerie van justitie noemde de wet geen beperking op seksuele vrijheid, maar het bestrijden van een kwalijke uitwas.

NEDERLAND

Ook in Nederland is de anti-porno houding al naar voren gekomen in acties van feministische groeperingen. Het gaat dan vooral om de wijze waarop in de gebruikelijke porno de vrouw opnieuw wordt uitgebuit en gereduceerd tot een lief winstgevend stuk vlees. We mogen ons wel eens bezinnen hoe we als NVSH-werkgroep staan tegenover kinderporno. Het is duidelijk dat hier uitgebuit wordt in twee richtingen: naar de koper toe door gebruik te maken van zijn/haar maatschappelijke onvrijheid, en naar kinderen toe door op grootscheepse wijze (en meestal zonder veel overleg met hen) winst te slaan uit foto's en films.

De Landelijke werkgroep jeugdemancipatie vroeg, om de discussie over de door minister De Ruiter ingediende pornowet voor te bereiden, aan een aantal deskundige instanties en personen commentaar. Hieruit zijn een aantal zinvolle beschouwingen voortgekomen, die ons ook bij een verdere bezinning over de materie kunnen helpen. Een bundeling van de eerste reacties werd in november aan de afdelingswerkgroepen gestuurd, en vormde het basismateriaal bij een discussie over de door De Ruiter ingediende wet op de landelijke vergadering van 8 december.

Met het advies aan de vaste kamercommissie omtrent het wetsvoorstel - hiernaast samengevat door Jan Schuijjer - zijn we nog niet over het onderwerp uitgepraat. Het zou goed zijn als de NVSH, of in elk geval de werkgroep jeugdemancipatie, tot een duidelijk standpunt kwam als het gaat om commerciële kinderporno. De discussie zal waarschijnlijk ook in Nederland wel oplaaien over dit onderwerp. Misschien moeten we die discussie wel zelf aanzwengelen. De redactie zou blij zijn als enkele lezers hun gedachten op papier zouden zetten. Op die manier kan NIKS misschien bijdragen tot meningsvorming bij deze hernieuwde porno-discussie.

BF

tekening Fiel van der Veen

CHICK: "LESBIESE ROTTROEP"

Illustratief voor de wijze waarop de commerciële porno-uitgevers zich tegen emancipatie kunnen richten is de aanval die Chick in het laatste nummer deed op de groep 'Blijf van mijn lijf' en andere groepen in de "extremistische hoek van de feministische beweging". Het blad roept op om een einde te maken aan "die lesbische rottroep" waar van hun man weggelopen vrouwen in bescherming worden genomen en een voorlopig onderdak vinden. Om te beginnen publiceerde Chick maar vast een aantal adressen van zulke schuilplaatsen zodat de rechtschape lezers er desgewenst eens heen kunnen gaan om orde op zaken te stellen, of in elk geval een oogje in het zeil te houden.

Chick spreekt van misstanden die het gevolg zijn van het feit dat "de goedbedoelde vrouwenbeweging inmiddels in handen is gekomen van uiterst extremistiese wijven, waarvan bovendien het merendeel nog lesbies is ook". Uiterst reaktionaire taal dus, mag je wel stellen. Je hoort zoiets wel vaker uit de mond van mannen die zich geen raad weten met deze maatschappij waar steeds meer aan hun 'natuurlijke' superioriteit wordt geknaagd. Maar je kunt nu niet meer volhouden dat ook een blad als Chick zijn functie heeft bij de voortgaande bevrijding van mensen. Een porno-koning emancipeert niet, hij verdient geld!

afdelingsnieuws

IJSSELSTREEK

UTRECHT

De AWG "IJsselstreek" (Deventer) bestaat deze maand drie jaar. Ter gelegenheid hiervan is een soort verslag van de activiteiten in heden en verleden gemaakt onder de titel "Een boekje open". Om de werkgroep in de omgeving wat meer bekendheid te geven, zal dit verslag in januari aan een aantal personen en instanties in Overijssel en Gelderland worden toegezonden. Tevens aan diegenen die direkt of indirekt met de werkgroep te maken hebben. In beperkte mate kunnen anderen op verzoek in het bezit van "Een boekje open" komen.

OPEN AVOND

Vanaf januari zijn de open avonden van de werkgroep Utrecht telkens op de eerste vrijdag van de maand, als vanouds in het NVSH-infocentrum, Wittevrouwensingel 100. Er is afgesproken dat iedereen maximaal twee kinderen kan meenemen; de begeleider is verantwoordelijk voor hun gedrag. Spelletjes zijn aanwezig, niemand hoeft zich te vervelen.

PRAATGROEP

Na het succes van de eerste praatgroep, die na de geplande acht bijeenkomsten is afgesloten, willen we binnenkort starten met een nieuwe serie. Iedereen die vielt voor goed doorpraten met een vaste groep over seksualiteit van en met kinderen, kan zich hiertoe aanmelden bij Gorrit Goslinga (030-710998) of bij Hannie Boidin (030-935510).

Wie had gedacht dat het comité Kindervuist na de spektakulaire krachttoer van de Paradiso-manifestatie wel ineens zou zijn om vervolgens terug te gaan naar af, nou die heeft ongelijk gekregen. Twee maanden later betoont het gezelschap zich levenskrachtiger dan ooit en vastbesloten regelmatig van zich te doen horen. Hetgeen ook lukt: deze maand werden opnieuw diverse kranten, de VPRO-radio en het NOS-journaal gehaald. Deze maand is, de lezer begrijpt het, december Jaarvanhetkind.

kindervuist slaat toe

Wat is er gebeurd na 20 oktober? Het comité, gedragen door VSO, LOOS, BM en NVSH-LWJ, had op de grote dag **lijsten** verspreid, waarop met name kinderen hun naam en adres konden invullen als ze bij Kindervuist betrokken wilden blijven. Terzijde: de clubs zijn dus de Vereniging voor Socialistische Opvoeding, het Landelijk Overleg Orgaan Scholieren, de Belangenvereniging Minderjarigen en onze eigen Landelijke Werkgroep Jeugdemancipatie.

De kinderen die zich hadden opgegeven ontvingen een uitnodiging voor een bespreking in Utrecht op 24 november. Zei het vriendje: Jij bent niet uitgenodigd, ik ga er wel alleen naar toe. Zei zijn moeder: Stort jij je maar in de actie! Die bijeenkomst leverde twee duidelijke actiepunten op: de kaarten- en stikkeractie onder de leuzen "Wij gaan door" en "Einde kinderjaar, vergeet het maar"; bovendien zou worden ingegrepen in het plechtig gebeuren ter afsluiting van Het Jaar, op 19 december in Den Haag.

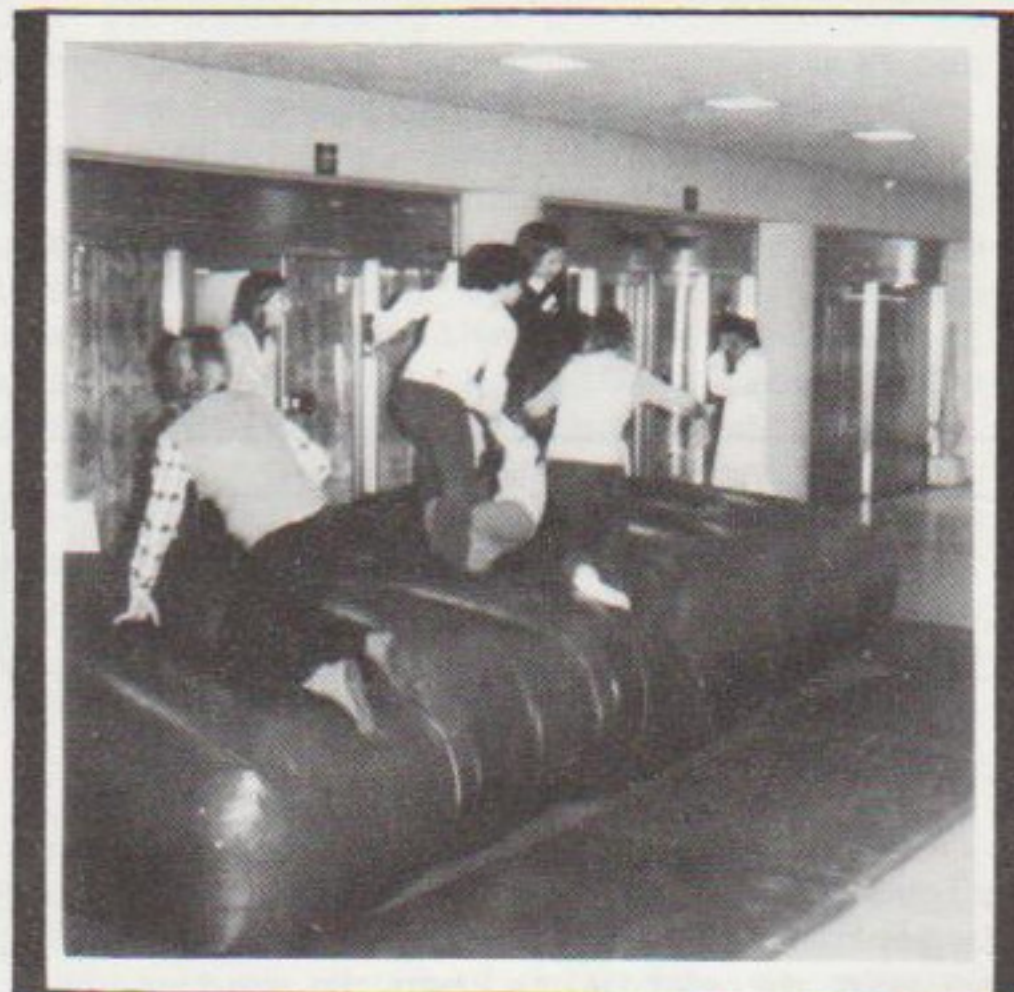
rekening

Mede als voorbereiding hiervan organiseerde de VSO - vreemd genoeg niet Kindervuist - een manifestatie in het Utrechtse College de Klop. Zo'n 200 mensen, meerendeels in diverse stadia van minderjarigheid, maakten daar op 15 december de "Rekening van het kind" op. Een soort **verkleinde** uitgave van het Paradiso-gebeuren, met wat meer het accent op spel en in spel verpakt protest. Ook wat info-stands, over verkeer, school en de VSO zelf. En zowaar, in een hoekje, de actiegroep KR (Kinderrechten) uit Bilthoven,

waarover NIKS eerder berichtte. Anders dan Kindervuist een actiegroep zonder volwassen leden of deelnemers. In de Klop waren overigens weinig volwassenen aanwezig, en dan nog onopvallend als ze geen taak in het program hadden. De aanwezige pers beperkte zich tot een VPRO-team dat een paar interviewtjes maakte die woensdag daarop werden uitgezonden in 'Achterwerk'. Daarin legde een jongen naar aanleiding van onze ge(i)lle stikkers uit, waarom 'kinderseks vrij' moet, net voordat de EO kerstliederen op nietsvermoedende kleuters losliet.

zang en spel

Ook die zaterdag was er gezongen, zij het van een wat andere strekking. Meer speelplaatsen en lieve juffen, minder flatgebouwen en hondepoep, daar kwam het wel op neer in het gelegenheidsvers van clubhuiskinderen onder enthousiaste begeleiding van de groep 'Ropalje'. 'Overhoop' van de Amsterdamse straat-toneelgroep KIP werd evenals destijds naast Paradiso voor een ademloos en hoogeërd publiek opgevoerd. Ik vond het ook de tweede maal weer even leuk: variëte-achtig, lekker vet gespeeld en vol knipogen en dubbele bodems die nu eens niet alleen voor de meekijkende volwassenen bedoeld waren. Wel had dit optreden tot gevolg dat de kinderen de doe-activiteiten staakten. Maar er was toen al heel wat getimmerd en geschilderd (papier en elkaar) en grote hoeveelheden versierde boterhammen en zelfgebakken poffertjes verorberd.

harde actie!

Woensdag had het spel de eerste plaats moeten afstaan aan de harde actie. Hoe in de Willem-Alexanderzaal voor de ogen van de moeder van Willem-Alexander een twintigtal jonge Kindervuisten het podium bestormde heeft heel Nederland op het NOS-Journaal kunnen zien. Joram

Zurel, wiens welbespraaktheid in Amsterdam reeds was opgevallen bij de presentaties, verweet naar de micro grijpend de voorzitter van het Nationaal Comité, Mr. Bot, dat hij totaal over de hoofden van de kinderen heen praatte in zijn toespraak. Mede-actievoerders voegden hier aan toe dat geen hond er iets van begrepen had, dat het Jaar van het Kind geen moer had voorgesteld en dus niet

mocht worden gesloten voor er echt iets aan de positie van kinderen veranderd was, en dat de aanwezige kinderen maar hun wensen op hun uitnodigingspapier moesten schrijven. Daaraan werd massaal gehoor gegeven door de officieel genodigde kinderen - voorgeslechteerde schoolklassen - die de aldus beschreven papieren als vliegtuigjes gevouwen richting spreekgestoelte wierpen. De officiële dames en heren, die eerder de Kinder-vuisten grootmoedig hadden toegelaten met hun vervalste toegangsbewijzen, begonnen nu opeens de meegekomen volwassen leden van Kindervuist ervan te beschuldigen, de kinderen gemanipuleerd te hebben. Dat kinderen zelf actie kunnen nemen en dat ook zelf verzinnen, dat was in hun grijze hoofden blijkbaar nog niet opgekomen. Inmiddels was naast de blauwe Kindervuistvlag vanaf het balkon ook de leus "Einde kinderjaar, vergeet het maar" ontrold, en afgaande op het aantal blauwe stikkers op muren en kleding werden er die dag nog heel wat jonge bekeerlingen gemaakt.

volwassen

'Kindervuist', zulks even ter verduidelijking, had de ene verkregen uitnodiging in de fotostencilmachine gegoooid en toegezonden aan het eigen adressenbestand, met een bemoedigende brief om desnoods spijbelend naar het Haagse Congrescentrum te komen en daar te voorkomen dat het Jaar van het Kind werd gesloten. Bovendien hadden de valse uitnodigingen in stapels gelegen op de Utrechtse manifestatie. Helaas was de termijn van verzenden erg krap, zodat de opkomst bescheiden was. Maar de sfeer onder de actievoerders was dat allerm minst, en de leden van het Nationale Comité mochten Kindervuist dus wat dankbaar zijn voor de verlevendiging van het saaie programma van lezingen en commissieverslagen dat zij voor de volwassen bezoekers ontworpen hadden. Voor de kinderen was er een spelletjes-achtig parallelprogramma voor het grootste deel van de tijd. Immers, zou mevrouw Rita Kohnstamm 's middags in haar rede opmerken: "Er is maar één ding erger dan volwassenen als kinderen behandelen: kinderen als volwassenen behandelen."

Een van de commissies, behandelende de 'Rechten van het Kind', kreeg onverwacht bezoek van een groepje jonge Vuisten, die net als de volwassenen gebruik wilden maken van de mogelijkheid, met de commissie van gedachten te wisselen over deszelfs eindrapport. Toen een deel van de commissie het bestond voor te stellen de kinderen in een later stadium tot de discussie toe te laten, reageerde een veertiejarige activist dat zij in dat geval wel weer met een achterstand zouden moeten beginnen. Waarop, naar verluidt, Hoefnagels c.s. door de knieën gingen en een best zin-nig gesprek volgde. Beluisterde ik in de Haagse wandelgangen twee grijze heren: "Wat me vooral opvalt, is dat die kinderen tegenwoordig zo hun mondje roeren en over alles maar meteen een mening hebben."

tweede jaar

Bemoedigd door de suksessen maar steeds beduchter voor het ingepakt en getole-reerd worden, gaat Kindervuist het Tweede Jaar van het Kind in. Kaarten en stik-kers kunnen nog - liefst in forse aan-tallen - besteld worden bij postbus 333 in Culemborg. Deel ze uit aan je vriend-jes en vriendinnetjes, jonge NIKS-lezer! Verder wordt er gewerkt aan de oprich-ting van lokale Kindervuistgroepen. Vermoedelijk krijgt Utrecht binnenkort de primeur (adres: p/a BM, Oudegracht 247-werf). Subsidie is aangevraagd voor een landelijke Kindervuistkrant, die toegestuurd gaat worden aan alle adres-sen van kinderen die op het Culemborgse adres bekend zijn. Tenslotte zijn finan-ciële bijdragen van particulieren sympa-thisanten welkom op giro 322522, t.n.v. Kindervuist, Amsterdam.

KINDER TELEFOON

Meer dan pleisters plakken

Een kind dat het moeilijk heeft met zijn verliefdheid daar wordt om gelachen, het gaat wel over is de reactie. Maar op het moment zit het kind er toch wel mee. Kinderproblemen worden niet gezien als echte problemen. Sowieso worden kinderen weinig serieus genomen, vinden Els en Wilma, medewerkers aan de Kindertelefoon Utrecht. Er is nog een hoop mis en de kindertelefoon kan er een steentje aan bijdragen dat te veranderen.

GEEN OPVANG

Voor de komst van de kindertelefoon was er voor kinderen beneden de twaalf geen enkele organisatie waar ze met hun problemen terecht konden, die erop ingesteld is dat ze zelf met hun vragen komen. Wel een reeks voor moeilijkheden in het gezin: de Medisch Opvoedkundige Bureau's (MOB) instanties in de kinderbescherming en vertrouwensartsen. Ben je de twaalf gepasseerd dan zijn er welgeteld twee instellingen die zich over je problemen willen buigen: het JAC (Jongeren Adviescentrum) en het Regionaal Adviesbureau voor Jongeren en Ouders (RAJO). Geen problemen in het gezin dan ook geen problemen voor het kind lijkt de gedachte. Het gezin, hoeksteen van de maatschappij, voorziet in alle behoeften.

Achttienhonderd telefoontjes in de eerste vier maanden van het bestaan van de Amsterdamse Kindertelefoon logenstraffen dat idee. Het zal niemand verwonderen, want waar moet al een kind heen dat juist problemen heeft met zijn ouders.

Een tussentijds verslag van Amsterdam laat zien dat er meer aan de knikker is. Minstens even vaak als met ouders hebben bellers problemen met vrijen en seks, en met verliefdheid en verkering. Toch draait het voor de kindertelefoon niet alleen om zware problemen. Het gaat erom dat kinderen kunnen bellen als ze ergens mee zitten. Dat kan evengoed de vraag zijn: Hoe spel je een woord? Een simpel probleem waarvoor een kind ook elders terecht kan. Maar de kindertelefoon haalt het er nadrukkelijk bij. Want kinderen bellen met zulke vragen, en de hulpdienst wil niet de fout begaan voor de kinderen te bepalen wat belangrijk genoeg is om over te bellen. Hun behoefte staat in het middelpunt. Niet wat volwassenen denken dat hun behoefte is. Maar, zoals ze die zelf ervaren.

GEDACHTE

Geen gemakkelijke opgave in een wereld waar het nog zo vanzelfsprekend is dat volwassenen het beter weten. In de werkwijze, zoals die op schrift staat, is uitdrukkelijk de best gedaan aan die vanzelfsprekendheid te ontkomen: altijd vragen en problemen serieus nemen, ongeacht de nep-telefoontjes; de beller alle tijd geven om te praten; adviezen en suggesties met het kind bespreken; nooit contact opnemen met volwassenen zoals ouders en onderwijzers als het kind dat niet wil.

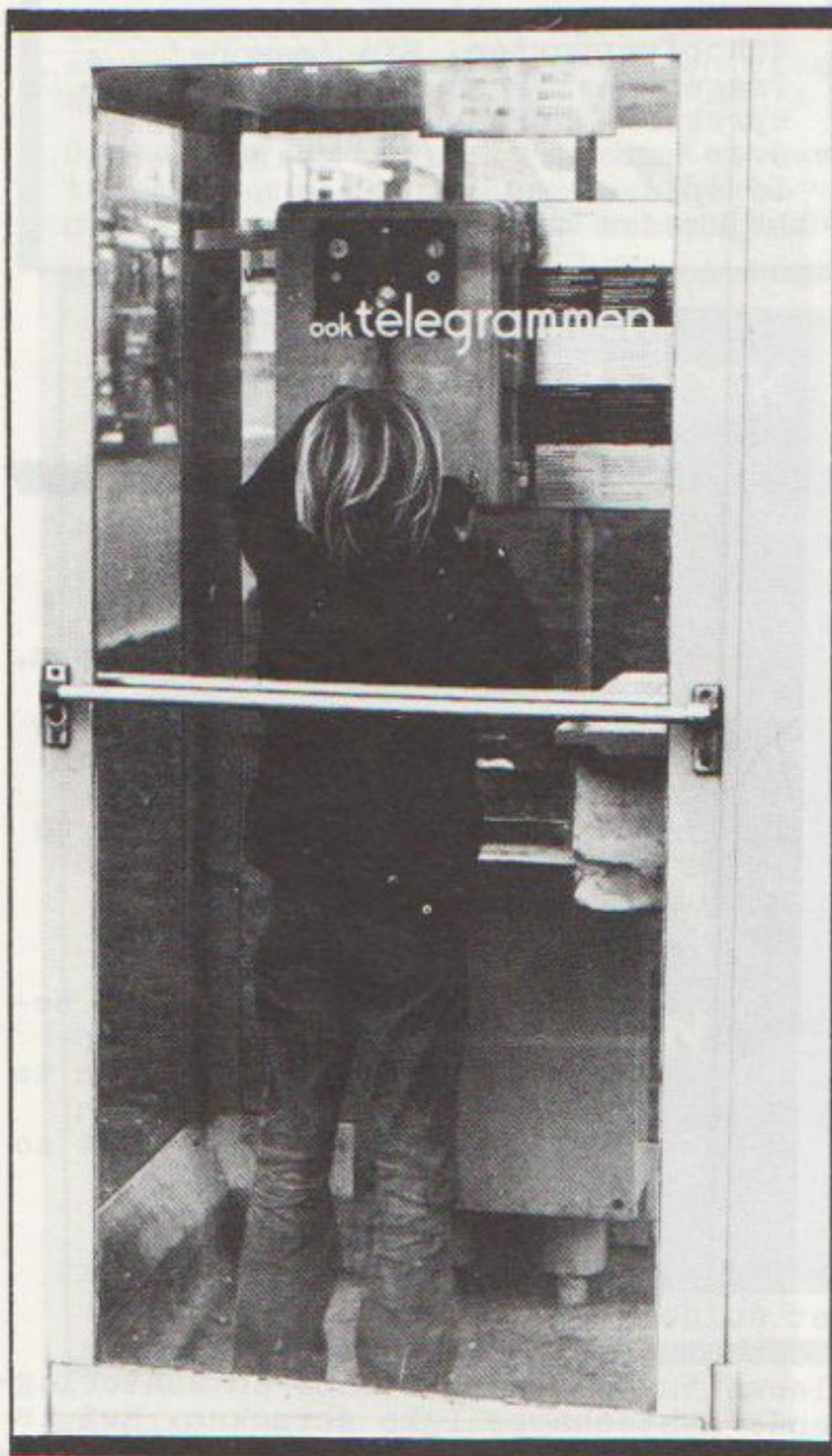
"Over twee weken word ik acht, mag ik al bellen?" Dat vroeg een beller die de doelgroep al te nauw nam. De groep waarop kindertelefoon zich richt, de leeftijd van acht tot achttien, is niet zo streng afgeperkt. Maar ook veel jongeren komen niet tot bellen. Ze vinden zich geen kind.

Deze aanpak ademt de gedachte dat kinderen best in staat zijn over zichzelf te beslissen.

ONDERSCHEID

Voor Wilma, eens per week achter de Utrechtse telefoon te vinden, is die gedachte vast uitgangspunt. "Het zijn altijd volwassenen die bekijken en beslissen wat goed is. Bij televisie bijvoorbeeld, naar welke programma's

gekeken mag worden. Maar evengoed wélke programma's voor kinderen gemaakt worden. Ze hebben daar helemaal geen invloed op. Ze kunnen geen lid worden en geen nekel programma wordt door kinderen zelf gemaakt. Je moet niet te bang zijn het ze zelf eens te laten doen. Nu is het zo dat ze mogen opdraven in Ren je rot, terwijl naar hun eigen ideeën niet wordt gevraagd.

Kinderen zijn tot veel meer in staat dan algemeen aangenomen wordt. Ze hebben niet anders dan volwassenen hun gedachten en ideeën over allerlei zaken. Toch wordt gedaan alsof er een groot onderscheid te maken valt tussen kinderen en volwassenen. Je kan je afvragen of de verschillen zo wezenlijk zijn. Net zoals de verschillen tussen man en vrouw jarenlang opgeblazen zijn met als hoofdargument het 'kleine verschil'. Bij kinderen wordt het opgehangen aan een verschil in levenservaring. Overeenkomsten worden daaraan ondergeschikt gemaakt. Sterk heerst het idee dat naarmate je ouder wordt je ook verstandiger raakt. Als je kijkt naar roken kan je zien hoe een verschil het maakt, een zestigjarige kan er evenmin afblijven. Terwijl diezelfde volwassene het een twaalfjarige mag verbieden! Het zijn ideeën van Wilma persoonlijk, niet van kindertelefoon. Al bepalen ze natuurlijk wel haar houding achter de telefoon.

AUTORITEIT

Er wordt zoveel geregeld en gedacht voor kinderen, vindt Wilma. Onnodig veel. Ze zet zich daar sterk tegen af. Maar, vertelt ze in een ander verband, soms bellen kinderen met de verwachting dat je de autoriteit bent die het ze even zal vertellen. Een meisje dat er mee zit dat haar vriendje met haar naar bed wil. Er zelf over twijfelt. Huiverig is eraan te beginnen, maar denkt iedereen doet het, en ook bang is het vriendje te verliezen. Dan heeft ze er wel over gedacht, maar wil de uiteindelijke keus bij ons leggen. De verantwoordelijkheid afschuiven. Daar werk ik niet aan mee. Adviezen geven, ze aan het denken proberen te zetten, dat wel. Maar de beslissing moet ze zelf nemen. Dat betekent in zo'n geval dat we niet aan een verwachting voldoen.

het onderstreept dat voor de kindertelefoon het serieus nemen van kinderen niet op zich staat. Maar allereerst gericht is op mondigheid.

De eerste kindertelefoon startte in mei dit jaar in Amsterdam. Inmiddels zijn er vier. Er kwamen hulplijnen bij in Heerlen, Rotterdam en Utrecht. Binnenkort sluit Venlo de rij. Er ligt nog wel een reeks aanvragen uit andere plaatsen, maar er is geen geld meer. De kommissie 'Internationaal Jaar van het Kind' verstrekt aan deze vijf subsidie. Een start geld om het eerste jaar door te komen in afwachting van overheids subsidie. Het potje voor dat doel is nu leeg.

FILOSOFIE

Kinderen beneden de dertien die willen weglopen kunnen nergens terecht; er is een duidelijk gebrek aan seksuele voorlichting; heb je als jongere problemen met soft-drugs dan kan je nergens begeleiding krijgen. Het zijn de tekorten in hulpverlening die Amsterdam in haar eerste tussentijdse verslag, drie maanden na de start, konstateerde en in de publiciteit bracht. Een opmerkelijke houding binnen het doorgaans gesloten hulpverleningswereldje. Er spreekt een duidelijke filosofie uit: hulpverleners betekent ook dat je je niet beperkt tot het individueel oplossen van problemen. Kinderen staan niet los van de maatschappij. Dus als problemen een maatschappelijke oorzaak hebben, dan moet je niet schromen dat aan de orde te stellen. Zeker in het geval van kinde-

ren die op geen enkele manier georganiseerd zijn. Voor wie geen beweging bestaat die zulke zaken signaleert. Die voor een door henzelf gekozen belang opkomt. Al is daar met de komst van komitee Kindervuist wel enige verandering in gekomen. Maar zij bereiken ook nog maar een kleine groep. Utrecht zit op dezelfde lijn. Els: "Pleistertjes plakken is niet genoeg." Met een individuele aanpak los je de problemen niet op als de oorzaak maatschappelijk ligt.

KLAGER

Het duidelijkste plan in Utrecht om dergelijke problemen aan te pakken is om -evenals Amsterdam- zelf als klager op te treden tegen hulpverlenende instanties. Ze informatie geven waar ze tekortschieten. Maar niet alleen daar, vult Els aan. Ook bijvoorbeeld bij het onderwijs, als er klachten komen over een school of een leerkracht.

De helft van de mensen achter de Utrechtse kindertelefoon is student. De andere helft zijn huisvaders, moeders en werklozen. In totaal drieëntwintig mensen. In stellen van drie bemensen ze dagelijks de twee telefoonlijnen. Voor de continuïteit zorgt de enige beroepskracht in de organisatie, de coördinatrice.

Een belangenorganisatie lijkt het. Maar alleen als duidelijk is dat de kinderen het zelf niet aankunnen, is de intentie. Het gaat om hun problemen. Zelf zullen ze het best ervaren wat mis is, is de redenering. Een afwachtende houding.

Twaalf gesprekken gemiddeld per dag. Dat is de balans die de kindertelefoon in Utrecht drie weken na de start opmaakte. Bel-lers waren er in alle leeftijden tussen zeven en vijftien, en vooral veel jongere kinderen. Meest meisjes belden (2/3). De probleemgesprekken gingen vaak over seks, verliefdheid en schoolrapporten. Bij 'gewone' vragen -het merendeel van de gesprekken- sprongen telefoontjes over huiswerk eruit, zoals over de oplossing van sommen en moeilijkheden met taal.

OPLOSSING

Wat er meer moet gebeuren is nog in discussie. "Als blijkt dat in een wijk geen speelgelegenheid is, kan je ze aanraden naar het buurthuis te stappen, daar hun krachten te bundelen. Je kan organisaties stimuleren er iets aan te doen, of een komitee helpen oprichten. Maar het daarna ook helemaal aan de kinderen zelf over laten. Al kan je ze wel weer helpen als ze tegenover een instituut als de gemeente komen te staan.

Maar hoever we in dit soort dingen willen gaan, daarover moeten we nog beslissen. In ieder geval moeten we oppassen het niet óók voor de kinderen te regelen, het voor ze te bedenken. Dan zouden we precies doen waar we juist zo tegen zijn."

De koers van de kindertelefoon blijkt het duidelijkst uit de doelstelling: zoeken naar verbanden tussen de probleemsituatie van het kind en achterliggende maatschappelijke oorzaken. Het is het belangrijkste streven naast de hulpverlening. Wat Wilma en Els zelf zich daarbij voorstellen vinden ze ondergeschikt. "Waar we in actie komen hangt af van de kinderen, van de problemen die zij aansnijden. Nu zijn we nog te kort bezig om daar zicht op te hebben."

Toch, één ding stond klaarblijkelijk al bij voorbaat vast: dat kinderen niet makkelijk voor zichzelf opkomen houdt verband met het feit dat ze amper serieus worden genomen. De kindertelefoon heeft meteen ook een deel van de oplossing gevonden: zichzelf.

De kindertelefoons zijn elke dag, dus ook in het weekend, aanspreekbaar van vier uur 's middags tot acht uur in de avond. De nummers:

AMSTERDAM	020-224455
HEERLEN	045-722233
ROTTERDAM	010-224455
UTRECHT	030-522500

Een pracht van een poster in vierkleurendruk, formaat 42 bij 60 cm. De prijs inclusief verzendkosten bedraagt:

1 poster	f 7,50	6 posters	f 25,-
2 posters	, 11,00	7 ,,	f 28,50
3 ,,	, 14,50	8 ,,	, 34,-
4 ,,	, 18,00	9 ,,	, 37,50
5 ,,	, 21,50	10 ,,	, 41,00

Voor bestellingen van meer dan 10 stuks telefonisch inlichtingen vragen op nummer 040 - 418260.

Bestel de poster door de kosten over te maken op postrekening 3300542 van de werkgroep jeugdemancipatie Eindhoven.

poster

Since we received some letters from persons abroad asking for the meaning of the texts in our new poster "Baas in eigen broek", we here try to translate as good as we can.

In English it would be something like:

OUR BODY IS OURS

WE HANDLE
our own sexuality
DON'T YOU ?

Auf Deutsch kann man unsere neue poster etwa übersetzen mit:

HERR IN EIGENER HOSE

WIT ENTSCHIEDEN SELBST
Über unsere Sexualität
DU AUCH ?

Our subscribers abroad will find a separate sheet with this copy of NIKS explaining how they can order this poster. Please refer to this text if you want your order handled without unnecessary delay. Any further information can be obtained directly at the following address:

Werkgroep Jeugdemancipatie
Postbus 440
EINDHOVEN
The Netherlands

sexual freedom league

P.O. BOX 0105 • COLLEGE GROVE STATION • SAN DIEGO, CA. 92115

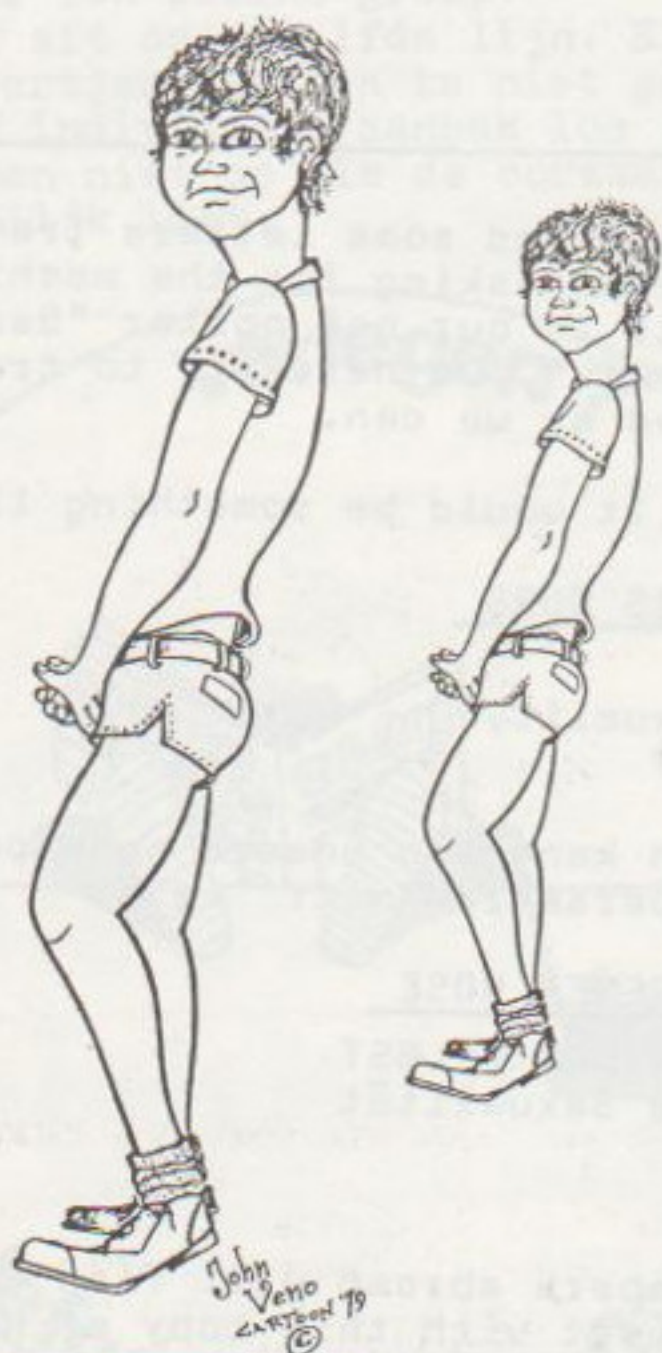

columnist wanted

Het Engelstalige orgaan van de Sexual Freedom League, dat maandelijks verschijnt, zoekt een tweetalig persoon (Nederlands/Engels) die elke maand of elke twee maanden een column wil schrijven (een kort samenvattend artikel). De column zou voornamelijk gevormd moeten worden door vertaalde uittreksels uit NIKS, plus eventuele uitleg die het aan lezers in de Verenigde Staten wat verduidelijkt. Dit zou een geschikte taak zijn voor een Nederlander die niet bij de uitgave

van NIKS is betrokken, en die het leuk vindt in het Engels te schrijven. Er wordt niet voor betaald, maar de SFL zal portokosten vergoeden en elke maand hun orgaan opsturen. Als je belangstelling hebt, schrijf dan naar Jefferson Clitlick, Newsletter Officer SFL, Post Office Box 0105, San Diego, CA 92115, Verenigde Staten van Amerika. Aan een jeugdige schrijver wordt de voorkeur gegeven. Bij voorkeur type-werk inleveren, maar met de hand geschreven kan ook.

jeugdherinneringen

Joek ik bijna elf jaar was, ging ik weer voor drie maanden op kamp. Ditmaal was het een herfstkamp. In dit kamp is wel duidelijk geworden, dat bloot-zijn en piemeltje-kijken toch wel een foute boel was. Er waren nog wel eens charmante momenten. Zo was ik een keer met een paar jongens in het dennenbos aan het spelen. Een jongen van een andere groep, die in het vorige kamp in mijn groep had gezeten, ging even tegen een denneboom piepen, waarbij ik belangstellend toekeek. Want ik wilde wel zien, of "hij" nog gegroeid was. Daarna keek ik de jongen zelf aan, waarna we er beiden om moesten glimlachen. Dit waren altijd hele lieflijke en romantische momenten, alhoewel ik dat toen niet zo bewust ervaaarde.

Deze momenten werden duidelijk minder. Er was geen poepen met z'n tweeën in het bos meer bij, of buiten het douchen om openlijk naakt rondlopen, zoals in het vorige kamp. Er werd veel stiekemer over naakt en erptiek gedaan, er werd meer over gefluisterd, terminologie gebesigd en minder daadwerkelijk gedaan. Nu achteraf vind ik het zonde, want elf jaar is toch een prachtleeftijd!

passief

Na dit kamp brak de lange tijd aan van passief toekijken hoe schoolvriendjes zich met alle plezier exhibitionistisch gedroegen en bij elkaar op de ontdekkings-toer gingen. Ik vond het prachtig om die andere jongens te zien, die zo dolgraag

KORT FEUILLETON (SLOT)

hun piemel en andere mooie lichaamsdelen toonden, maar met mijn elf jaar was ik toch al zo door het taboe bevangen, dat ik met mijn lusten en mijn lijf daar niet meer aan mee durfde te doen.

zondagsschool

Op deze leeftijd heb ik ook nog een lange zondagsschool periode meegemaakt. Ik twijfelde er aan of er een God bestond of niet en voor het geval dat hij er nou wel was, ging ik naar de zondagsschool. Daar werden altijd bijbelversjes gezongen en bijbelse verhalen verteld. Ik weet nog, hoe erg ik het vond, dat de ene vrouw in een enorme kei veranderde, toen ze omkeek naar de zondige stad, in het verhaal "Sodom en Gomorra". Ik voelde me dan zelf ook heel koud en kil worden en in gedachten zag ik mezelf al helemaal inkrimpen en mijn buik uitzetten tot een grote koude steen. Wat die zondige dingen nou precies waren, heb ik als kind ook nooit begrepen. Ik fantaseerde zelf maar wat erge dingen bij elkaar, zoals stelen of je moeder bedriegen. Op de zondagschool heb ik niet geleerd dat met je lichaam spelen en op een sexy manier bezig zijn zondig was, want er werd daar überhaupt niet over eigen gevoelens gepraat. Wat ik er wel van heb opgepikt is, dat God alles zag en overal doorheen keek en alles wist en dat ik voor iedere fout gestraft zou worden. Ik zou dan in een verschrikkelijke brandende hel terecht komen, ook als ik niet vreselijk veel van God hield (die ik als een manfiguur heb leren kennen) en ook moest ik houden van Jezus (ook een man). Ik heb me ongeveer een jaar lang met deze dingen beziggehouden. Toen ging ik van de zondagschool af.

In hoeverre ik hierdoor beïnvloed ben weet ik niet, maar vast staat wel, dat deze Godskwestie op een gevoelige leeftijd heeft plaatsgevonden. Ik veronderstel zelf momenteel, dat deze godsdienstige invloeden wel een remmende invloed hebben gehad op mijn gevoelens en mede allerlei schuldgevoelens in de hand hebben gewerkt. En ik heb nog geluk gehad: ik zat in een kerk, die vrij hu- maan en niet zo fanatiek is: de Evangelisch Lutherse kerk.

moois

Ik mag dan niet meer zelf zo seksueel actief zijn geweest; in die laatste lagereschooljaren heb ik toch wel een heleboel moois kunnen zien. De meeste kans was daarop als we gingen schoolzwemmen. Iedere jongen had een eigen badhokje. Ons verkleden in één grote ruimte kon in dat zwembad niet, en dat ervaaarde ik niet als een nadeel: zo zagen de anderen

immers mijn piemel niet (want de schaamtegevoelens zaten er toen goed in bij mij) Na het zwemmen vond één jongen het leuk om wel eens geheel naakt en heupwiegend langs alle andere hokjes te lopen. Daarmee trok hij nogal wat bekijks, wat hijzelf ook prachtig vond. In de loop der tijd waren er ook andere jongens, die na het zwemmen een dergelijke naaktshow gingen weggeven. En op een gegeven moment was het zelfs zo, dat als het zwemmen afgelopen was, de jongens pijlsnel naar de kleedhokjes gingen, waarbij we dan benieuwd waren, wie er nu eens naaktshow zou gaan opvoeren. Van één jongen van twaalf (ik was toen zelf inmiddels dertien jaar) hoopte ik al lang dat hij ook een keer het initiatief zou nemen. Waarom hoopte ik dat zo speciaal? Ik denk omdat ik wel onder de indruk was van het feit, dat het een mooie jongen was, alhoewel ik dat niet zo bewust beleefde. Na het zwemmen waren we bij onze kleedhokjes aangekomen en ja hoor: mijn onbewuste ster liep daar, poepienaakt. Op zo'n moment genoot ik met volle teugen, alhoewel ik me daar, zoals reeds gezegd, pas veel later echt van bewust werd, hoe dicht ik dan bij mijn echte gevoelens zat. Ik telde ze nog steeds: zijn pikkie heb ik al wel gezien, en van die en die jongen nog niet. Ik stond er niet bij stil, dat ik "vreemds" of iets "anders" aan het doen was, want vrijwel alle jongens op school waren immers zeer belangstellend als het om bloot of pikkie-kijken ging.

jongens met meisjes

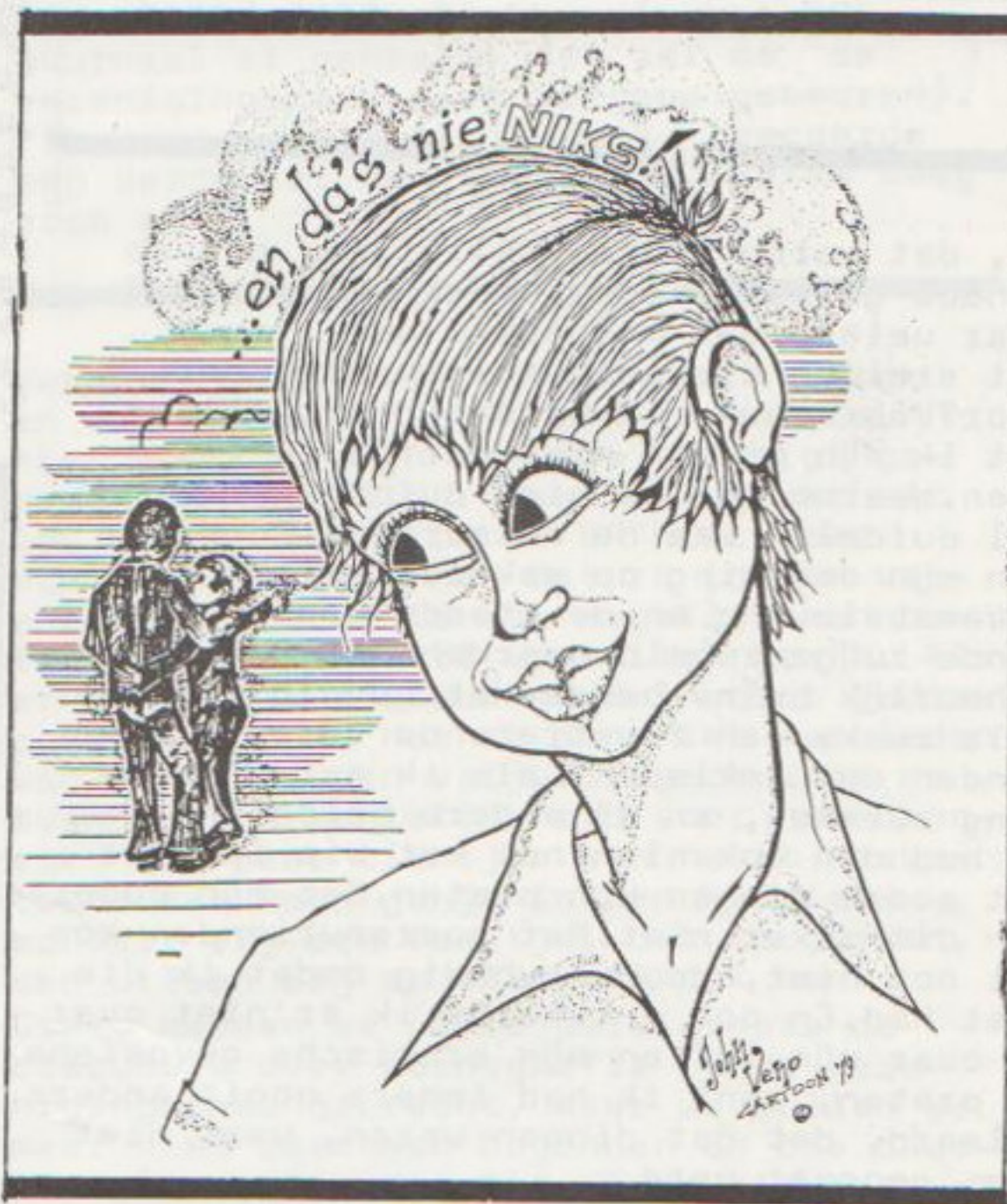
De belangstelling voor een paar meisjes op school werd op een dag letterlijk geïntroduceerd door een jongen van twaalf, die altijd de stoere bink probeerde uit te hangen. Hij kwam trots op school vertellen, dat hij de vorige dag met een meisje van negen jaar uit een andere klas een poging tot "Neuken" had ondernomen. Het hele gebeuren had plaatsgevonden in het stadspark, ergens in de bosjes. De jongen had zijn piemel "er niet in kunnen krijgen", want haar kut was veel te klein, zo betoogde hij. Het betreffende meisje stond ook bij het luisterend groepje, en zij vond dat het tegendeel het geval was: zijn piemel was veel te groot en daarom kon hij er niet in.

Aan de ene kant waren we allemaal een beetje jaloers op deze jongen, aan de andere kant werd het mooie wereldje van elkaars jongensschoon bekijken en bewonderen hevig verstoord door deze nieuwe dimensie van "jongens met meisjes". Toch was het daarom wel leuk, dat ook deze jongen een tijdje na dit avontuur een naaktshow weggaf, toen we een keer aan het schoolzwemmen waren.

overblijven

Door dat verdomde schaamtegevoel, dat er bij mij zo enorm was ingeheld, heb ik

op mijn dertiende jaar één van de mooiste kansen gemist om met enkele andere jongens op seksueel gebied op ontdekkingsreis te gaan. Dit was toen ik met drie andere klasgenoten van school enkele maanden lang tussen de middag overbleef op school. De hoofdonderwijzer had er de gewoonte van gemaakt om dan even vlug naar zijn eigen huis op en neer te rijden, en op zo'n moment waren we dan met ons vieren "alleen" op school. Toen deze situatie zo gegroeid was, was er al gauw een belangstellende erotische sfeer. De anderen bekeerden onder elkaar, dat ik zo'n grote lul had, terwijl ik in werkelijkheid maar een kleintje had. Daarbij kwam dan nog, dat de initiatiefvolle jongen van de zwembadkleedhokjes, die ook overbleef, tijdens zijn geile praatjes uitgebreid zijn halfstijve piemel aan de andere drie liet zien, waarbij mijn eigen piemel vrijwel staalhard werd, zo stijf. Tijdens één zo'n overblijfmiddag besloten de andere drie jongens om mijn "supergrote" lul dan maar eens te gaan bekijken. Op dat moment had ik weer eens zo'n enorme stijve, die ik in die toestand echt niet wilde laten zien. Het was namelijk ook een soort ongeschreven wet, dat er bij exhibitionistische toestanden nog nooit een stijf piemeltje te zien was geweest.

Ik was enorm bang af te gaan, als ze mijn stijve zouden zien. Ik verzette me dus hevig en na een forse stoeipartij wist ik de andere jongens te ontvluchten. Ik ging buiten op het schoolplein zitten, terwijl de andere jongens op dat moment hevig aan het kijken, vergelijken, voelen en strelen gingen, althans dat bedacht ik buiten op het schoolplein. Later kwamen de jongens me vertellen, wat voor moois ik allemaal gemist had. Het was inderdaad wat ik allemaal gedacht had. Ik heb toen nog een paar

dagen getwijfeld of ik aan het erotiek-
spel zou gaan meedoen, maar het taboe en
de schaamte hebben het uiteindelijk toch
van me gewonnen. En dat is jammer.

initiatiefjongen

De zeer initiatiefvolle jongen op seks-
gebied had nog meer kleine hoogstandjes.
Als we bijvoorbeeld gingen gymnastieken,
dan nam hij het initiatief om met enkele
andere jongens één bepaalde jongen te
pakken, om deze vervolgens ruggelings
op de "kast" te leggen. Enkelens hielden
de tegenstribbelende jongen dan vast,
en de initiatiefjongen deed dan het
sportbroekje en het onderbroekje van de
jongen omlaag, om deze vervolgens bij en
in de omgeving van zijn piemel te gaan
strelen, zodanig, dat de jongen op en
neervliegend en kronkelend de meest uit-
zinnige kreten slaakte, onder zijn pro-
testen door.

Dit alles gebeurde dan met de gehele
klas om de "kast" heengeschaard, en ui-
teraard op het moment, dat de onderwijzer
ver van het gymlokaal verwijderd was. Ik
hield mezelf altijd een beetje koest en
afstandelijk met deze spelletjes. Wie zelf
fanatiek meedeed, liep namelijk de grote
kans om ook een aan de beurt te komen.

schaamte

Ja, dat waren mooie spelletjes, die op
school gedaan werden, maar waar ikzelf
maar weinig van meegepikt heb.
Wat stelden die schaamtegevoelens nou
voor? Voor zover ik me herinner, alleen
dat ik mijn piemel niet durfde te laten
zien. Waarom was me niet duidelijk; wat me
wel duidelijk was de afkeurende houding
van mijn omgeving op seksualiteit en li-
chaamsbeleving en de steeds groter wor-
dende zwijgzaamheid daaromheen, die me
behoorlijk beïnvloedde. Het gevolg was een
hele reeks van frustrerende verbergtoe-
standen met omkleden, als ik met anderen
ging zwemmen, en bij andere gelegenheden.
Ik had dan ook niemand, met wie ik over
dit soort dingen kon praten. Met mijn ouders
kon dit zeker niet! Met boezemvrienden kon
dit ook niet, doodeenvoudig omdat ik die
niet had. En ook p i e k e r d e ik er niet over
om over mijn lijf en mijn erotische gevoelens
te praten, want ik had immers nooit anders
geleerd, dat dat dingen waren, waar niet
over gepraat werd.

fabeltje

Toen ik vijftien jaar was, was ik er inmid-
dels wel van op de hoogte, dat het verhaal
van de ooievaar een fabeltje was. Toch had
ik daar ook nooit maar iets over gespro-
ken met mijn ouders. Toen ik op een dag aan
mijn vader vroeg, waarom zij mij nooit iets
over seksuele voorlichting hadden verteld,
reageerde hij kwasiverbaasd: "Oh, ik dacht,
dat ze daar tegenwoordig zoveel aan deden

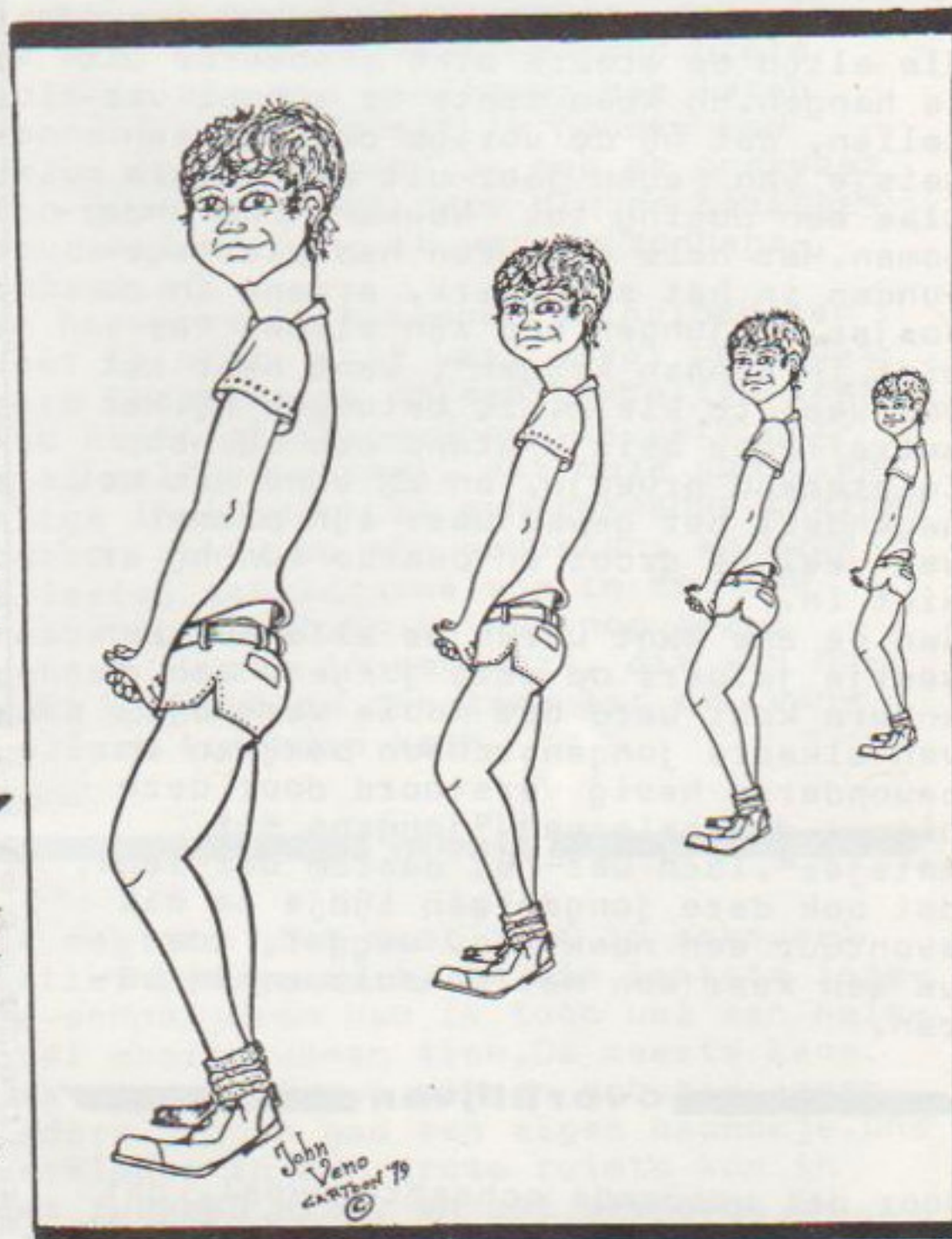
op school en dat jij dat dus al gehad had
op school!"

Daarmee was mijn voorlichting een feit,
daarna heb ik nooit meer met mijn ouders
over seksualiteit gepraat.

pedofiele ervaring

Ik zal eindigen met een voor mij belang-
rijke ervaring op vijftienjarige leeftijd.
Belangrijk, omdat ik toen op nadrukkelijke
wijze met mijn eigen gevoelens gekonfron-
teerd werd.

Deze gebeurtenis vond plaats in de zo-
mer (vóór mijn zestiende verjaardag, in de
herfst). Ik was naar een kamping gegaan,
waar mijn broer met zijn vrouw verbleef.
Bij mijn aankomst waren ze weg. Daarom, en
ook omdat zo warm was, ging ik in zwem-
broek aan de kant van de aangrenzende
rivier liggen zonnen. Na enige tijd kwamen
er twee kleine jongetjes aanlopen. Omdat
ik de enige aan de waterkant was, bleef
ik voor hen niet onopgemerkt. Ze stapten
op me af en begonnen een praatje met me.
De grootste en de meest bespraakte jon-
gen bleek acht jaar te zijn en zijn broer-
tje was vijf. Zij waren ook slechts ge-
kleed in een zwembroekje, waarbij de
achtjarige zodanig voor mij stond, dat
ik zijn zakje en een stukje piemel kon
zien. Dit schouwspel vond ik bijzonder
fascinerend, zo zelfs, dat het mij in-
tens opwond. Ik liet niets blijken naar
de twee knaapjes; ik lag ruggelings in
het zand, met opgetrokken benen, om
mijn hardkloppende stijve piemel niet al
te zeer te laten opvallen. Op dat mo-
ment wist ik heel duidelijk, dat ik
vijftien was en die jongen acht. En dat
we allebei "jongen" waren. En dat deze
situatie, een vrije inkijk in een jon-

genszwembroekje mij danig opwond. Wat de gebeurtenis met die twee jongetjes betreft is het bij een praatje gebleven. Maar die opwindning van mezelf op dat moment is blijven hangen. Ik denk nu stellig, dat dit de eerste bewust intens ervaren "pedofiele" ervaring is geweest. Die ik daarna weer snel naar de achtergrond heb gedrukt.

niet meer normaal

Goed, ik wist dat de andere jongelui van de middelbare school van de tweede klas en hoger steeds meer belangstelling gingen tonen voor de "andere kant", en dat ik in die gevoelens eigenlijk een beetje achterop liep. (ik keek nog steeds het liefst naar de eersteklasjongens). Maar dat zou wel veranderen en die gevoelens zouden wel een keer komen, dacht ik. En inderdaad, ze kwamen: mijn gevoelens voor meisjes. Althans, ik deed alsof ik belangstelling voor meisjes had. Zo sterk zelfs, dat er zelf in geloofde, terwijl ik vanbinnen een warme vertederende voelde voor voor mij steeds jonger wordende jongetjes (omdat ik steeds ouder werd) en dat mijn gevoelens voor meisjes ongeveer zo gingen van: ik denk dat ik meisjes leuk vind, dus vind ik ze ook werkelijk leuk. Zo verliet ik mijn kinderjaren, mijn jeugd, mijn puberteit: met het denkbeeld dat ik ook zo normaal was als ieder ander en dus op meisjes "viel" ging ik een hele lange adolescentietijd tegemoet. Het zou nog jaren duren, voordat ik niet meer "normaal" zou zijn.

■ schrijver bij de redactie bekend ■

beleidsnota door vr aangehouden

De Verenigingsraad, het "parlement" van de NVSH, heeft in haar vergadering van 15 december weer eens laten zien hoe dodelijk zij kan zijn voor initiatieven uit de vereniging. Dit maal moest de beleidsnota-jeugdemancipatie van de LWGJ het ontgelden. Het was allemaal zo mooi voorbereid. Gedurende meer dan een jaar had de nota langzaam maar zeker vorm gekregen en was er in de afdelingswerkgroepen en landelijke werkgroep uitvoerig over geboemd. Het resulteerde in een aanbod aan de NVSH: er moet iets gedaan worden aan de emancipatie van kinderen, die nu nog niets te vertellen hebben, ook op het gebied van de seksualiteit. De NVSH heeft zich nooit veel aan kinderen gelegen laten liggen. Wel-

nu, wij zijn bereid dit op poten te zetten en daarvoor hebben we een nieuwe vlag nodig: die van de jeugdemancipatie. Onder die vlag kunnen we bovendien blijven opkomen voor volwassenen die in hun omgang met kinderen in de knel komen. Dat zijn bepaald niet alleen de zgn. pedofielen, zodat het handhaven van "pedofilie" in de naam van de werkgroep een ongewenste versluiering zou zijn, nog afgezien van het feit dat niemand weet wat pedofilie nu eigenlijk precies is.

naamgeving lwgj bekritiseerd

"Nee", zo repliceerden diversen in de verenigingsraad niet begrijpend, "jullie zijn een pedofilie-groep en dat zul je blijven ook. Niks jeugdemancipatie voor jullie!"

"De naamsverandering is niet volgens de regeltjes gegaan" klaagde er een, die procederetjes kennelijk belangrijker vond dan de zaak die naamsverandering op korte termijn noodzakelijk maakte (zoals het binnenkort verschijnen van het rapport-Melai, zeker wel eens van gehoord, nietwaar?).

"die naam raakt al steeds meer ingeburgerd", jammerde een andere (inderdaad, hij heeft op 20 oktober jl. het NOS-journaal al gehaald; dat zal me de verenigingsraad niet zo gauw gebeuren). "Ik word er misselijk van", reageerde een derde met een kennelijk zwakke maag zich af.

ingeburgerd

Natuurlijk was er ook zinnige kritiek en ook zelfs lof te horen en het zou niet eerlijk zijn de hele verenigingsraad aan te vallen. Maar het lijkt er wel op dat velen in de VR niet meer schijnen te beseffen dat ze in een vereniging zitten die wel degelijk een belangrijke missie te vervullen heeft. Als er werkelijk serieus en fel wordt gediscussieerd over het al dan niet verbieden van feestjes van vrijwilligers waar de NVSH uit erkentelijkheid voor hun diensten een paar tientjes aan heeft meebetaald dan waan je je in een kleuterschool: zij een feestje, dat is gemeen, dan willen wij er allemaal ook een! Graag hadden we ná de beleidsnota de discussie over pornografie in de verenigingsraad gebracht, maar we zullen er maar niet meer aan beginnen en ons daarvoor liever wenden tot clubs die nog wel weten waarvoor ze eigenlijk bestaan, zoals COC, PSVG en vrouwenorganisaties.

voortouw

De beleidsnota is aangehouden voor nader overleg in de afdelingen en dat is terecht want ze was veel te laat aan iedereen toegestuurd. Het is wel te hopen dat de afdelingen begrijpen waar het in de nota om gaat. In de VR werd geopperd

dat eigenlijk eerst een meerderheid van alle verenigingsleden het met de nota eens zouden moeten zijn vóór je haar als vereniging zou moeten aannemen. Het is niet te hopen. Meningsvorming moet je niet afwachten, die moet je stimuleren en daarvoor is de nota nu juist bedoeld. De NVSH zou in plaats van wéér alleen maar intern te praten en met zichzelf bezig te zijn nu eens het voortouw moeten nemen. Er zijn voorzichtige tekenen waar te nemen dat er zoiets als een jeugdemancipatiebeweging op gang aan het komen is. Laat de NVSH hier een initiatief nemen en deze beweging stimuleren en laat ze ervoor waken dat ze niet ook in dit stukje van de emancipatiebeweging achteraan komt hobbelen.

interlokaal

Het zal aandachtige lezers niet ontgaan zijn, dat deze rubriek in november ontbrak en in december deels achterhaalde informatie bevatte. Reden was dat, waar mijn tijd te zeer gevuld was met onaangename bezigheden in de vervolgings-sfeer, mijn mederedacteuren de - te laat ontvangen - novemberrubriek in arren moede maar in het decembernummer geplaatst hebben. Daardoor leek het alsof ik in december nog niet wist dat de nieuwe organisatie-structuur een feit was. Het nieuwgekozen bestuur is inmiddels medio december bijeen geweest.

CRIMINEEL

Eindelijk lijkt het projekt politie- en justitie-ervaringen ('zwartboek') van de grond te komen. Dit is te danken aan de gelukkige omstandigheid dat wij van november tot maart beschikken over een full-time stagiaire. Zij heet Eliane Boeckx en studeert te Leuven criminologie bij prof. De Batselier (wiens naam ik niet kan horen zonder mij te herinneren hoe op een studiedag, jaren geleden, zijn afwezigheid werd verklaard 'vermits de professor ongesteld geworden is'). Eliane is in samenwerking met bestuurslid Els Peters begonnen met het interviewen van betrokkenen, en er ligt inmiddels een brief bij de AWG's met het

verzoek de weg te wijzen naar meer bruikbaar materiaal. Els, die er op rekent na Eliane's vertrek nog geruime tijd nodi te hebben voor uitwerking van het materiaal, is ook de aanspreekbare persoon voor onze kontakten met Kindervuist. Elders in dit nummer uitvoerige verhalen over de Vuist: hier alleen de vaststelling dat Els van plan is een soort contactgroep te formeren met in elk geval Martin Maassen (AWG Amsterdam, werkgroep pedofilie D'66) en ondergetekende als deelnemers.

SEXPLOITATIE

Een - hopelijk i.s.m. Kindervuist te organiseren - manifestatie in Paradiso komend voorjaar, met als thema 'kinderen en seksualiteit' vormt een van de gesprekspunten op de eerste kerngroepvergadering, 10 januari a.s. in RASA, Pauwstraat 10A te Utrecht. Aangezien de kerngroep allereerst als taak heeft de evaluatie en voortgangscontrole van bestuurs- en commissiewerk, staat ook dat op de agenda, en tenslotte wordt er - in de hoedanigheid van discussieplatform voor LWJ-beleid - gepraat over exploitatie van kinderen. Aanleiding hiertoe is de recente ontwikkeling in Denemarken, waar een TV-documentaire over kinderporno leidde tot een brede maatschappelijke agitatie en een wettelijk verbod op invoer en verkoop. Het bestuur voorziet nu de mogelijkheid, dat de rechtse media de bewuste documentaire naar Nederland halen en dat wij in de daaropvolgende meningsuitwisseling in het defensief gedrongen zullen worden. Dit onheil valt het beste te verhoeden als wij hen voor zijn door zelf de tongen los te maken in het wat ruimere, in elk geval niet selektief eng-seksuele kader van kinderexploitatie. Te denken valt aan STER, Arno & Gratje.

Na een oriënterend bespreking met voorlopige standpuntbepaling in de kerngroep hopen we dan een eerste verbreding te bereiken via de AWG's en NIKS, zodat de LWJ-vergadering van 5 april tot een gefundeerde mening en actiebesluiten kan komen. Het bestuur ziet in deze procedure een mogelijk ook in andere gevallen hanteerbaar model en wil haar dus zorgvuldig volgen en evalueren.

Een van de actiefste commissies, de politieke, meldt bezig te zijn met de verwerking van CBS-gegevens over vervolging en veroordeling, uitgesplitst naar arrondissement. Alle arrondissementsrechtbanken en parketten en 50 politieburo's in grotere plaatsen hebben de petitie-tekst inmiddels toegezonden gekregen. Commissielid Hans Zwerus bezocht samen met mede-petitionist Ds. Alje Klamer in december een bijeenkomst van de Vereniging voor Psychiatrie, naar aanleiding van de petitie. Enige lichtpunt daar: prof. Musaph, lid van de cie. Melai, bleek bleek in staat tot een redelijke en genuanceerde reactie. Voor de rest was het bar en boos en gaven de verenigde zieleknijpers slechts voedsel aan mijn in kleiner kring eerder geponeerde stelling, dat alle psychiaters tuig zijn en onbetrouwbaarder dan makelaars in onroerend goed. Vertrouw ze nooit! Houd je kaken op elkaar! Weg met de psychiatrie!

FONDS

Hoe gemakkelijk men met de nobelste idealen in de louche sfeer terecht komt bewijzen de verwickelingen rond de kleurenposter. Hiervan zijn er in oktober 5000 gedrukt. Om de productie te bespoedigen - we wilden hem op de Kindervuistdag in première laten gaan - werden de kosten uit particuliere zak (o.a. de mijne) voorgeschoten. Inmiddels zijn er 700 exemplaren afgezet - hoewel goeddeels bij AWG's die ze moeten doorverkopen - en mede op basis van de stevige prijs is winst in zicht. Ontwerper en mede-aandeelhouder Sytze van der Velde stelde nu aan het bestuur de volgende constructie voor: 10% aan de AWG Eindhoven, enige honderden guldens voor de fotomodellen en de rest in een geheim fonds of stichting, om de NVSH erbuiten te houden. Hierbij kreeg hij enige bijval van de toenmalige penningmeester Jan Schuijjer, die juist de concept-statuten van een Stichting Steunfonds Jeugdemancipatie - met het oog op te verwachten legaten - verworpen had zien worden door de VAC (Verenigings Aktiviteiten Commissie). Voorzitter Gerard Zwerus en ondergetekende als a.s. VR-afgevaardigde weigerden evenwel elke gedachte aan een stichting, geheim of niet, die trucswijze gelden aan de NVSH zou onttrekken. Ook wij onderkennen het probleem dat elke eigen inkomstenbron zinloos werd omdat er evenredig op ons

aktiviteitsaandeel (NVSH-'subsidie') gekort zou worden. Maar wij wilden geen botsing op het punt dat de naam van de NVSH op de poster gebruikt wordt, een argument dat terecht door Algemeen Bestuur en VR naar voren gebracht zou worden. Jan zal nu pogen bij de VAC gedaan te krijgen dat wij buiten het aktiviteitsaandeel reserveringen mogen aanleggen voor akties die toch niet uit de NVSH-middelen gefinancierd zouden kunnen worden.

ZOOTJE ONGEREGELD

Gewoontegetrouw nog wat kleine puntjes:

- 'Snoepjes' wordt definitief niet meer opgevoerd; wel is er kans op een video-opname van het stuk.
- Een psychiater (pas op!) uit Bilthoven (re)ageerde in een lange curieuze brief aan het Humanistisch Verbond tegen de petitie en pleitte terloops voor een stichting 'Blijf van m'n lijfje' om kinderen te beschermen tegen schadelijke toenadering. Wij hebben 'Blijf van m'n lijf' om commentaar gevraagd en ook geïnformeerd naar hun mogelijkheden voor kinderen die seksuele kontakten moeten of juist niet mogen hebben.

- De wetenschappelijke commissie is bijna klaar met het eerste rapport ('Welke vragen moeten onderzocht worden') en wacht nog slechts op een bijdrage van pedagogisch adviseur Carl Huizinga.
- Gerard Zwerus wil het vergadervoorzitterschap kwijt. Bob Ferguson zal de LWJ-vergadering in februari leiden. Kandidaten van buiten het bestuur blijven welkom.
- De politieke commissie praat op 23 januari a.s. met de partijcommissie justitie van de VVD.
- Sekretaris Jan Schuijjer (postbus 540 Zoetermeer) verwacht voor 1 februari een verslag van de AWG's en commissies t.b.v. het algemeen jaarverslag, dat openbaar zal zijn.

De Bond van Verontruste Ouders stond ditmaal niet aan de ingang hun stencils uit te delen. Normaal zorgt de Delftse Komедie bij haar voorstellingen van SNOEPJES er op die manier voor dat het publiek in de juiste stemming de zaal binnengaat. Dat werd nu al voor ze gedaan, en wel effectiever dan ooit. Wie op zaterdag 1 december in Gent naar de eerste Belgische opvoering van de musical wilde kijken, kon zich beschermd weten door 100 agenten en 200 man rijks-wacht, die buiten de straat hadden afgezet om het publiek en de spelers te vrijwaren van geweld door de aanhangers van de neo-fascistische organisatie "Voorpost". Deze had aangekondigd in grote getale te zullen komen opzetten om de opvoering te verhinderen.

300 UNIFORMEN

Er was heel wat aan dit optreden in Gent voorafgegaan. Het begon allemaal toen de Gentse Schepen (wethouder) van Onderwijs Piet van Eeckhaut verbood om de musical -vanwege het thema- in de oorspronkelijk besproken zaal van de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten te laten uitvoeren, omdat deze zaal toebehoort aan het stedelijk onderwijs.

"Ik herhaal" zei Van Eeckhaut in een interview met Schlosse van de VPRO later, "dat ik van oordeel ben dat een opvoering van een dergelijke musical met dat thema niet op haar plaats is in een gebouw van het stedelijk onderwijs, en dat elke identificatie tussen ons stedelijk onderwijs en een dergelijk initiatief volgens mij uit den boze is." Van Eeckhaut, advocaat en lid van de Belgische Socialistische Partij (een van de grootste partijen in Vlaanderen) stond uit vroeger jaren bekend als actief voorvechter van vrijheid van pers en meningsuiting. Nu echter was hij als de dood dat er verband gelegd zou worden tussen de inhoud van het stuk en de neutraliteit van het openbaar onderwijsnet. Aan het promoten van pedoseksualiteit, zoals volgens hem de musical deed, kon dit onderwijsnet niet meedoen. Pedoseksualiteit is in België immers strafbaar, en dat zal voorlopig ook wel zo blijven. Een officieel neutraal onderwijsnet met kwaliteiten, waar veel mensen hun vertrouwen in stellen, en dat ook lager onderwijs omvat, kan daar niet aan beginnen,

meende Van Eeckhaut. Let wel: het ging alleen om het verhuren van een zaal aan de socialistische aktiegroep ter bevrijding van de homoseksualiteit "De Rooie Vlinder", die de Delftse Komедie had uitgenodigd en de voorstelling organiseerde. Dit verbod kwam tien dagen voordat de opvoering zou plaatsvinden. De Rooie Vlinder schakelde onmiddellijk de pers in en ging op zoek naar een andere ruimte. Piet van Eeckhaut was niet bereid in contact te treden met de Rooie Vlinder en belegde een eigen persconferentie. De Belgische kranten stonden al snel bol van felle artikelen van zowel voor- als tegenstanders. Ook de radio besteedde er aandacht aan en een illegaal zendstation van studenten in Gent riep op tot solidariteit met de Rooie Vlinder. Die solidariteit kwam al spoedig van een groot aantal progressieve groeperingen en individuen. Inmiddels was er een andere zaal gevonden, en wel in het auditorium van de Gentse universiteit. Hiermee had schepen Van Eeckhaut geen moeite, want in een universiteit kon naar zijn idee alles.

RECHTSE AKTIE

Het viel eigenlijk wel te verwachten, zeker na alle publiciteit die er aan de opvoering vooraf ging, dat de ultra rechtse groeperingen die de laatste tijd in Vlaanderen vaker actief optreden tegen al te progressieve toneelvoorstellingen, nog van zich zouden laten horen. En ja hoor, de groepering "Voorpost", nauw verwant met het Vlaams Nationaal Jeugdverbond, zou de Procureur des Konings verzoeken de voorstelling niet door te laten gaan, en zo nodig zelf krachtadig optreden om te verhinderen dat Snoepjes door zou gaan. Ze kondigden een grootscheepse demonstratieve optocht door de straten van Gent aan, met als einddoel het "leegvegen" van de zaal. Er werd politiebescherming gevraagd en op indrukwekkende wijze verkregen, maar achteraf viel het met de Voorpostaktie wel mee. Enkele tientallen demonstranten (uit het hele land met bussen aangevoerd, dat wel) kwamen met spandoeken en vlaggen achter de dranghekken staan, en zagen zelfs kans een eerste politiecordón te doorbreken. Hun kreten "Poten af van onze kinderen" en "pedofilie - doodstraf" bereikten het publiek, dat inmiddels al binnen zat, echter niet. Alleen de

Toch was in de zaal de spanning goed
voelbaar. Dat uitte zich vooral toen
de 'verontruste ouders' in het stuk
voor de eerste keer van achter uit de
zaal opkwamen. Hun kreten en geroep
werd uit het publiek beantwoord met
het zingen van "klein klein kleuter-
tje" en het leek er zelfs even op dat
de aanwezigen van plan waren de in-
dringers de zaal weer uit te werken.
Overigens zat er in de zaal een "orde-
dienst" van gehelmde en met stokken
bewapende vrijwilligers van een Vlaams
anarchistisch front.

Een woordvoerder van de organiserende
aktiegroep "De Rooie Vlinder" gaf aan
het begin van de voorstelling nog eens
aan dat het hen net als de Delftse Ko-
medie er niet om ging wie ook tot welke
mening ook te dwingen. Zij wilden
slechts de informatie bieden die bij
dit sterk getaboeëerde onderwerp nog
veel te schaars is, en meent daar in
"Snoepjes" een juist middel te hebben
gevonden. En gelijk hebben ze, al ziet
niet iedereen dat blijkbaar zo.

TOCH GESPEELD

snoepjes

musical over pedoseksualiteit

gent zat. 1dec. 20 u.

BLANDIJNBERG AUDIT. E

org.

rooie vlinder

VLINDERSCHRIFT

Ter ondersteuning van de discussie die de Rooie Vlinder over het onderwerp pedoseksualiteit wil losmaken bracht deze actiegroep een speciaal discussieschrift uit: "PEDOSEKSUALITEIT - de terugkeer van het verbannen kind", Rooie Vlinderschrift nr. 3, verantwoordelijk uitgever: R. Elegeert, p/a Visserij 132, Gent. Het is een mooi uitgevoerd en leuk geïllustreerd blad geworden dat 32 pagina's tekst en foto's bevat. Bedoeld in eerste instantie als intern discussieschrift, maar voor geïnteresseerde buitenstaanders de moeite van het lezen alleszins waard. Prijs meen ik BFr 60 (ca f 4,50) voor bestellingen kan men het beste rechtstreeks contact opnemen met de uitgever of met de Rooie Vlinder in Gent, tel. (uit Nederland) 0932 - 91234540.

zweden legt ouders aan banden

1 Juli 1979 is in Zweden een wet aangenomen die verbiedt kinderen te slaan. De wet kwam uit de koker van de regeringskommissie belast met het adviseren over kinderrechten. Afgelopen najaar kwam het gezelschap met een serie nieuwe voorstellen, erop gericht de wettelijke positie van kinderen te verstevigen. Samengevat: weinig nieuwe rechten voor kinderen; veel bepalingen om onverantwoordelijke ouders aan te pakken. Maatregelen om het kind te beschermen, dus. Maar, één verrassing: Kinderen krijgen het recht zelf naar de rechter te stappen.

Een raamwet om de verouderde wetgeving te vervangen, is de opzet van de commissie geweest. De ouderlijke verantwoordelijkheid is bekeken in al zijn facetten: Wie hem hebben (ook de vader, als het paar ongetrouwd is); Tot hoever die verantwoordelijkheid strekt (nog steeds heel ver, en daarmee ook de macht); Wanneer het ontnomen kan worden (eerder); De rollen van maatschappelijk werk en rechtbank daarin (aanzienlijk groter) en die van het kind (een zekere rol, al moet de praktijk uitwijzen hoe belangrijk die is); En de positie van het kind tegenover de ouders.

ZELFSTANDIGER

De ouderlijke macht gaat te ver vindt de commissie. Een beslissing van ouders die ook de kinderen raakt, als bij een scheiding, daar moeten ze in betrokken worden. Bij schoolkeuze moet het mogelijk zijn mee te beslissen, en van jongs af aan de kans de eigen wensen ter sprake te brengen. In persoonlijke zaken als vrienden, bedtijd, schoolkeuze en kleding, hebben kinderen er recht op naarmate ze ouder worden toenemend hun gang zelf te bepalen.

Niet zozeer omdat een kind het zelf wel eens het best kan weten. "Kinderen moeten vertrouwd kunnen raken met het nemen van besluiten en de gevolgen die ze meebrengen", verklaart de commissie. "Maar, bij verschil van mening mag de ouder zich er niet aan onttrekken uiteindelijk te beslissen". Het recht is een opvoedingskwestie: het leren zelfstandig burger te worden.

Opvoeders die het niet zo nauw nemen, het kind zijn gang laten gaan, krijgen het moeilijker. Het hangt niet alleen ouders boven het hoofd die hun kind verwaarlozen. Anti-autoritaire opvoeders kan het ook treffen. Naast traditionele verplichtingen als het zorgen voor eten, onderwijs en veiligheid, hebben ouders de plicht tot opvoeding. En moeten ouders het kind in de gaten houden. De ouderlijke macht kan ook eerder ontnomen worden. Enige nalatigheid of misbruik is genoeg. Als tenminste het belang van het kind daarmee gebaat is.

ADVOKAAT

Kinderen moeten een advocaat voor zichzelf kunnen krijgen. Ouders zijn niet altijd in staat voor de rechten en belangen van hun kinderen op te komen, of ze zelfs maar in het oog te houden. Niet alleen in situaties van verwaarlozing of mishandeling. Ook in minder ernstige omstandigheden komt het voor dat ouders niet of op het laatst aan hun kinderen denken. Als ze in een scheiding gewikkeld zijn, en te druk met onderlinge ruzies en zichzelf. Bij

touwtrekkerij tussen de ouders, over wie het kind toekomt, of als uit angst de omgang met de ouder die uit huis is tegengehouden wordt. Het moet gewaarborgd zijn dat de belangen, wensen en klachten van het kind niet ondergesneeuwd raken. Zijn de ouders niet in staat daar zicht op te houden, dan kan het kind een advocaat toegewezen krijgen. Die kan pleiten ouders uit hun macht te ontzetten, een rechtszaak beginnen, of opkomen voor het kind waar het na een scheiding wil wonen. Behalve het kind kan een ouder of een maatschappelijk werker van de Raad voor Maatschappelijk Werk (een instantie die ook het terrein van in Nederland de Kinderbescherming bestrijkt) een verzoek om zo'n advocaat indienen.

Bij de dans om het kind is de rol van die Raad enorm uitgebreid. Rechters hebben de verplichting bij hen advies in te winnen. Ook bij scheidingen. Zelfs als ouders het samen eens zijn. Dat is niet genoeg. Maatschappelijk werk moet eerst uitzoeken of er niet aan de kinderen voorbijgegaan is. Eerder mag de rechter geen uitspraak doen.

OMGANGSRECHT

Twee ouders en zolang mogelijk dezelfde zijn de pijlers waarop het belang van het kind rust. Ouders die bij elkaar weg willen, zijn verplicht zich over hun beslissing te bezinnen (het onderscheid tussen getrouwd of samenwonend is teniet gedaan, ook voor het recht samen de ouderlijke verantwoordelijkheid te dragen). Een ouderpaar kan ertoe gedwongen worden samen de verantwoordelijkheid te blijven dragen, ook als ze niet meer bij elkaar wonen. Een kind dat in een pleeggezin is opgenomen, kan niet zomaar door de oorspronkelijke ouder worden weggehaald. Zelfs al is die ouder weer in staat de verantwoordelijkheid te dragen, dan kan het toch blijvend ontnomen worden. Gaat een kind vanuit een pleeggezin weer naar de eigen ouders terug, dan blijft ie het recht houden ermee om te gaan. Eenzelfde omgangsrecht geldt na scheiding met de ouder die uit huis getrokken is. Dit recht is in tegenstelling tot voorheen, niet het recht van die ouder maar van het kind.

Het belang van het kind, daar draait het om bij de regeling van ouderlijke verantwoordelijkheid wordt voortdurend benadrukt. Waar dat belang ligt, en hoe dat belang eruit ziet, heeft de commissie in contouren aangegeven. De invulling is in hoofdzaak nog steeds aan de ouders, met een dikkere vinger in de pap voor rechters en maatschappelijk werk. En voor kinderen? Een vinger op je. Het is iets, dat natuurlijk wel.

PG

agenda

De vergaderdata van de landelijke werkgroep jeugdemancipatie (LWJ), van de kerngroep van de LWJ (KG), en van de verenigingsraad (VR) zijn:

- 10-1 KG (RASA, Utrecht)
- 26-1 VR (Amershof, Amersfoort)
- 2-2 LWJ (NVSH, Utrecht)
- 13-3 KG (Bonte Koe, Utrecht)
- 15-3 VR (Amershof, Amersfoort)
- 5-4 LWJ (NVSH, Utrecht)
- 3-5 VR (Amershof, Amersfoort)
- 8-5 KG (Bonte Koe, Utrecht)
- 7-6 LWJ (NVSH, Utrecht)
- 21-6 VR (Amershof, Amersfoort)

expositie

Een goede vriend heeft eens tegen me gezegd: "Voor jou telt de dag te weinig uren." Dat was en is niets teveel gezegd, zeker in een periode waarin naast de gewone bezigheden ook nog justitie van het lijf gehouden moet worden. Enfin, het spijt me organisatoren: het is er dus niet van gekomen de expositie in het Utrechtse babylon Hoog Catharijne in alle rust te bezichtigen. De eerste dag dat ik een uurtje over had was de expositieruimte juist ingenomen door het kantoor van de Centrale Rabobank. Mijn belofte en goede voornemens ten spijt zal ik dus moeten afgaan op een eigen bliksemsbezoek en een recensie in de lokale pers.

KINDERSPEL

Mijn bezoekje vond plaats op een woensdagmiddag en in het gezelschap van twee tienjarigen die er niets aan vonden en dus overal aan zaten. Positieve waardering kregen alleen enkele origineel ontworpen marionetten en een plexiglazen maquette van het winkelcentrum die overigens niet meer met de expositie te maken had dan de ruimte waarin beide zich bevonden. Een voormalige speelgoedwinkel alwaar nog recentelijk om het wereldkampioenschap was gedamd, maar nu een kille, kale en holle ruimte bestaand uit beton, glas en ondertapijt. In deze leegte, zo stelde ik onder het verbieden vast, bevond zich een groot aantal kunstvoorwerpen van uiteenlopende aard en kwaliteit. Mijn metgezellen had reeds vastgesteld dat deze kunst weliswaar over kinderen, maar niet voor kinderen was, zodat de handeling zich spoedig verplaatste naar gedeelten van HC waar nog wel speelgoed werd verkocht.

GEVARIIEERD

De recensent van het Utrechts Nieuwsblad deelt mijn indruk over de gevarieerdheid van het aanbod. Glasschilderijen naast foto's, grafisch werk naast beeldjes en de al genoemde trekpoppen. De makers - namen noem ik niet, grote namen zijn er (nog) niet bij - lopen zo mogelijk nog meer uiteen qua leeftijd en artistieke achtergrond en ook per kunstenaar zijn er grote kwaliteitsverschillen tussen de aanwezige werken. Wat mij als leek brengt tot de concluderende suggestie: selecteer nog eens streng en exposeer het uitverkorene in een bescheiden, warme, besloten en bovenal kind-vriendelijke ruimte. Dat zou dan beslist geen mosterd na de maaltijd zijn, immers: Het Jaar van het Kind gaat door!

GG

GG op reis in kinderseksland

"Ik had het zelf uitgelokt, dat weet ik nog heel goed, ik was elf jaar en het was voorjaar. Op een gegeven moment hadden we het over aftrekken en toen heb ik tegen hem gezegd dat een jongenshand toch net zo zacht kon zijn dan de hand van een meisje. Ik weet nog dat ik helemaal trilde van de zenuwen want dit was het beslissende moment." Het was het begin van de seksuele relatie die Sander -nu achttien- van zijn elfde tot zijn zestiende met een dubbel zo oude man had.

"Iets bijzonders?" vraagt Jan Lieveense de lezer van 'GG-maandblad over relaties en seksualiteit'.

Jan sprak uitvoerig met Sander, over zijn relatie en zijn ervaringen daarmee. Sander vertelt openhartig over zijn bevindingen. Het was een fijne tijd, en hij heeft veel van Henk -de man- geleerd.

Jan noteerde het. Als 'n kant van het thema: Kinderen en seksualiteit. Het decembernummer van GG is van de eerste tot de laatste letter daaraan besteed.

Sander begon de vriendschap met Henk om de seks. Inmiddels heeft ie een vriendin. Al het gevrij en geseks met Henk komt hem goed van pas. "Soms denk ik wel eens: 'Als ik Henk niet had gehad, wat zouden we dan nu samen zitten te klungelen'."

Over zijn relatie heeft hij nog nooit met iemand gepraat. Ook met zijn vriendin nog niet. "Maar als ik later een zoontje krijg dan hoop ik wel, als hij zo 'n kontakt heeft, dat hij het me vertelt. Zodat we er samen over kunnen praten. Want het is wel een eenzaam gevoel al die jaren, al geeft het toch ook iets spannends"

HOUTEN TRAP

Wat weten kinderen eigenlijk van seks? vroeg GG zich af. Om daarachter te komen trok Carl Huizinga naar een aantal lagere scholen. In dit thema-nummer staat het eerste deel van zijn tocht. Hij sprak met eerste klassers. In een kringgesprek, met de onderwijzeres erbij.

"Hebben jullie wel eens naakt gezien?" vraagt de juf. Eén vertelt van een meisje dat bloot de houten trap afkomt, gek hoor! Waarom gek? Nou dan krijg je toch splinters in je blote voeten."

Carl geeft het verloop van het kringgesprek. Het doet warrig aan. Ook levendig. Gelach, praten vanuit alle hoeken, kinderen die elkaars opmerkingen aanvullen of tegenspreken. De juf stelt de vragen. Carl registreert. Kinderen die zich bij het laten ontvallen van het woord bloot beschaamd hun hand voor hun mond slaan. Gedachteloos met de handen gemaakte pik-in-kut gebaren.

Veel kinderen laten blijken dubbelslachtig tegenover seks te staan. Het stoot ze af, maar tegelijk ook zijn ze heel geboeid.

Het viel de onderwijzeres mee dat er met de kinderen over te praten viel. Zelf konkludeert Carl: Het kringgesprek leverde een boeiend mozaïek van weetjes op. Maar er ontstond geen duidelijk beeld dat de vraag beantwoordt, wat kinderen van seks weten.

ONTDEKKINGSREIS

Een warm pleidooi voor een seksuele opvoeding die zich niet beperkt tot woorden, maar waarin opvoeders en opvoeding samen op ontdekkingsreis gaan, leerlingen van elkaar zijn, houdt Willem de Regt in zijn artikel over seksuele opvoedingsrechten van kinderen. Aan de hand van tien stellingen van een Amerikaanse seksuoloog ontpopt hij zich als een vurig pleitbezorger voor een niet afstandelijke, breed geörienteerde en kind-vriendelijke seksuele opvoeding. "Kinderen hebben recht op avontuurlijke opvoeders" is de kop van zijn stuk. Maar in zijn zienswijze gaan de eisen aan opvoeders heel wat verder. Ze moeten zich bewust zijn dat als volwassene je niet uitgegroeid bent. Ze moeten zich kunnen wennen in het idee dat jongeren van nu meer vrijheid hebben dan toen ze zelf jong waren. Ze moeten de ervaringen van hun kind positief benaderen, ook als het buiten het door hen gedachte ontwikkelingsstraatje valt. Ze moeten zich in willen leven in de belevingswereld van het kind, en moeten ze een voldoening gevend en evenwichtig leven leiden.

Het is nogal wat.

Maar Willem de Regt heeft ook een oplossing in petto: Stap eens af van de vanzelfsprekendheid dat ouders de opvoedingsplicht moeten dragen. Sommigen voelen zich ermee opgezaagd, en lang niet alle ouders zijn zulke goede opvoeders. Als zij hun opvoedingsplicht eens gingen delen met anderen. Mensen die er zin in hebben.

Losse nummers van 'GG-maandblad over relaties en seksualiteit' kosten f2,50. Ze zijn te bemachtigen door het overmaken van dat bedrag op girorekening 340386 van GG, Duinweg 23, Den Haag.

adressen

Landelijke Werkgroep:

N.V.S.H. Landelijke Werkgroep
Jeugdemancipatie

NVSH-LWGG
Postbus 132
5240 AC
Rosmalen

NVSH:

N.V.S.H. Verenigingskantoor Postbus 64, Den Haag tel.070-469709
N.V.S.H. telefonische hulpdienst tel.070-600010

Komitee Kindervuist

Postbus 333 Culemborg

Kindertelefoon:

Amsterdam	020-224455
Heerlen	045-722233
Rotterdam	010-224455
Utrecht	030-522500

elke dag van 4 uur 's middags tot 8 uur 's avonds

Afdelingswerkgroepen:

Amsterdam	Blaauburgwal 7 - 9
Deventer	Postbus 692
Eindhoven	Postbus 440
Groningen	Postbus 1387
Den Haag	Groot Hertoginnelaan 203
Maastricht	Rechtstraat 20
Nijmegen	Postbus 6728
Rotterdam	Koningin Emmeplein 1
Tilburg	Postbus 1251
Utrecht	Wittevrouwensingel 100
Venlo	Postbus 635

Overige kontaktadressen:

Bergen op Zoom	Postbus 663
Leiden	R. Füss, Postbus 136
Tiel	St.Agnietenstraat 19
Zoetermeer	Postbus 540

België:

Antwerpen	Studiegroep Pedofilie, Volkshogeschool Elcker-IK, Consciencestraat 46 2000 Antwerpen
-----------	--

Duitsland:

Düsseldorf	DSAP (Deutsche Studien-und Arbeitsgemein- schaft Pädophilie) Postfach 3236, 4150 Krefeld
------------	--

Zwitserland:

Bern	SAP (Schweizerische Arbeitsgemeinschaft Pädophilie) Postfach 138, CH 3000 Bern 9
------	---

drukwerk

POSTBUS 6614
ROTTERDAM

aan: